Ετος Β' — Αριθμος 73 | Τιμᾶται λεπτῶν 10 | Εν Αθηναις 16 Μαρτιου 1886

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Ν. ΟΙΚΟΝ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ τυπογραφεῖον τῆς «Κορέννης»
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνος), μυθιστορία Οὐΐλκη Κόλλινς, μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου. (Συνέχ.). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ. (Συνέχ.). — Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ F. Diény.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 6
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 10. Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΥΛΛΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.

Ὁ δυστυχὴς Κάδερικ ἐπέπεσε κατὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ. (Σελ. 165).

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΛΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φυλλόν].

Ἐξελθὼν ἐκ τοῦ γραφείου ἐσυλλογίσθην ὅτι τὸ πρῶτον προφυλακτικὸν μέτρον ὅπερ ὤφειλον νὰ λάβω, ἦτο τὸ νὰ μὴ ἐφελκύσω τὴν προσοχὴν βλέπων πέριξ ἐμοῦ. Προὐχώρησα, χωρὶς νὰ στρέψω τὴν κεφαλήν, πρὸς μίαν τῶν ἐρημοτέρων μεγάλων πλατειῶν, αἵτινες κεῖνται ἀρκτικῶς τοῦ Ὅλορν· αὐτόθι ἐσταμάτησα διὰ μιᾶς εἰς μέρος τι ὁπόθεν τὸ βλέμμά μου ἠδύνατο νὰ ἐπισκοπήσῃ μέγα μέρος τοῦ κενοῦ χώρου.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας ἵσταντο δύο ἄνδρες, σταματήσαντες ἐπίσης καὶ συνομιλοῦντες. Ἀφοῦ ἐσκέφθην πρὸς στιγμὴν ἐπέστρεψα εἰς τρόπον ὥστε νὰ διέλθω ἐγγύθεν αὐτῶν. Ἐνῷ ἐπλησίαζον, εἷς ἐξ αὐτῶν ἤρχισε ν' ἀπομακρύνεται, καὶ κάμψας εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας, εἰσῆλθεν τὴν ὁδόν, εἰς ἣν καὶ ἐγὼ διηυθυνόμην. Ὁ ἕτερος ἔμεινεν εἰς τὴν πλατείαν. Τὸν παρετήρησα καθὼς διηρχόμην, καὶ ἀμέσως ἀνεγνώρισα ἕνα τῶν παρακολουθούντων με κατασκόπων, πρὸ τῆς εἰς Ἀμερικὴν ἀναχωρήσεώς μου.

Ἂν ἠδυνάμην ἐλευθέρως νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ὁρμάς μου, θ' ἀπέτεινον κατ' ἀρχὰς τὸν λόγον πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον καὶ εἰς τὸ ὕστερον θὰ συνεπλεκόμην μετ' αὐτοῦ· ἀλλ' ἤμην ἠναγκασμένος νὰ ὑπολογίζω τὰς συνεπείας ὅλων τῶν πράξεών μου. Ἂν ἐξετιθέμην ἔστω καὶ ἅπαξ μόνον εἰς τὸ δημόσιον, ἄνευ εὐλογοφανοῦς ἀφορμῆς, ἤθελον παράσχει εἰς τὸν σὶρ Πέρσιβαλ νέα κατ' ἐμοῦ ὅπλα. Οὐδὲν ἄλλο μέσον μοὶ ἀπέμεινεν ἢ ν' ἀντιτάξω τὴν πανουργίαν εἰς τὴν πανουργίαν. Ἐξέλεξα λοιπὸν τὴν ὁδόν, εἰς ἣν ὁ ἕτερος τῶν δύο ἀνδρῶν εἶχεν εἰσχωρήσει, καὶ διῆλθον πρὸ αὐτοῦ τοποθετημένου ὑπό τινα θύραν.

Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς μοὶ ἦτο ὅλως ἄγνωστος,

ἐπωφελήθην δὲ μετὰ σπουδῆς τῆς εὐκαιρίας νὰ σημειώσω καλῶς τὴν ὄψιν του, διὰ νὰ δυνηθῶ νὰ τὸν ἀναγνωρίσω εἰς ἄλλην περίστασιν. Μετὰ τοῦτο ἐξηκολούθησα βαδίζων πρὸς βορρᾶν, ἕως ὅτου ἀφικόμην εἰς τὴν Νέαν Λεωφόρον. Αὐτόθι ἀφικόμενος, ἐστράφην πρὸς δυσμὰς—ἐνῷ δύο ἄνδρες μὲ παρηκολούθουν—καὶ εἰς μέρος τι, ὅπερ μοὶ ἦτο γνωστὸν ὅτι ἀπῆχεν ὀλίγον ἀφ' ἑνὸς σταθμοῦ ἁμαξῶν, ἀνέμεινα νὰ διέλθῃ πρὸ ἐμοῦ ἅμαξά τις κενὴ συρομένη ὑπὸ εὐρώστου ἵππου. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς τῷ ὄντι αἱ εὐχαί μου εἰσηκούσθησαν. Ἀνῆλθον ἐν τάχει ἐπὶ τῆς ἁμάξης καὶ διέταξα τὸν ἡνίοχον νὰ διευθυνθῇ τάχιστα πρὸς τὸ Χάϋδ-Πάρκ. Οἱ κατάσκοποί μου δὲν εὗρον ἀμέσως ἑτέραν ἅμαξαν. Τοὺς εἶδον παρακολουθοῦντάς με τροχάδην, ἐλπίζοντες νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς σταθμόν τινα ἁμαξῶν. Ἀλλ' ἐγὼ ἤδη κατὰ πολὺ προεπορευόμην, ὅτε δὲ διέταξα τὸν ἁμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ ὅπως κατέλθω, κανεὶς δὲν μὲ εἶδεν. Διῆλθον διὰ τοῦ Χάϋδ-Πὰρκ καὶ ὅτε εὑρέθην εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐβεβαιώθην ὅτι ἐξῆλθον νικηφόρος ἀπὸ τὸν πρὸς τοὺς κατασκόπους ἀγῶνα, διαφυγὼν τὴν ἐπιτήρησίν των. Οὐχ ἧττον ἐπέτερψα εἰς τὴν οἰκίαν λίαν ἀργὰ καὶ ὅτε τὸ σκότος ἐγένετο πυκνότατον.

Ἡ Μαριάννα μόνη εὑρίσκετο ἀναμένουσά με εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Εἶχε καταπείσει τὴν Λαύραν ν' ἀποσυρθῇ καὶ νὰ κατακλιθῇ ὑπισχνουμένη νὰ μοὶ ἐπιδείξῃ, ὅταν ἤθελον ἐπιστρέψει, τὸ σχεδίασμα, εἰς ὃ τὴν ἄφησα καταγινομένην. Ἡ μικρὰ ἐκείνη ἰχνογραφία, ἀόριστος καὶ ἀτελὴς —εὐτελὲς ἔργον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, συγκινοῦν ὅμως διὰ τῶν ἰδεῶν ἃς ἐξήγειρεν — ἐξετείνετο ἐπιμελῶς ἐπὶ τῆς τραπέζης, χάρις εἰς δύο ὀγκώδη βιβλία ἐπιτεθειμένα εἰς τὰ ἄκρα αὐτῆς, τοποθετημένον δὲ εἰς τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ πίπτωσιν ἐπ' αὐτοῦ ἐπιτυχῶς, αἱ ἀκτῖνες τοῦ μόνου κηρίου, δι' οὗ χάριν οἰκονομίας ἐφωτίζετο ἡ αἴθουσα. Ἐκάθησα διὰ νὰ παρατηρήσω τὸ σχεδίασμα καὶ διηγήθην ταπεινῇ τῇ φωνῇ πρὸς τὴν Μαριάνναν πᾶν ὅ,τι συνέβη. Τὸ διάφραγμα τοῦ τοίχου, τὸ ἀποχωρίζον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου δωματίου, ἦτο τόσον λεπτόν, ὥστε ἠκούετο σχεδὸν ἡ ἀναπνοὴ τῆς Λαύρας, θὰ τὴν ἀφυπνίζομεν δὲ λαλοῦντες μεγαλοφώνως.

Ἡ Μαριάννα διετήρησε τὴν συνήθη αὐτῆς ἀταραξίαν καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ διηγούμην εἰς αὐτὴν τὴν μετὰ τοῦ κυρίου Καϋρλ συνέντευξίν μου· ὠχρίασεν ὅμως, ἀφοῦ κατόπιν τῇ διηγήθην τὰ περὶ τῶν δύο ἀνδρῶν, οἵτινες μὲ παρηκολούθησαν μετὰ τὴν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ δικηγόρου ἔξοδόν μου, μάλιστα δὲ ὅτε τῇ ἀνήγγειλα πῶς ἔμαθον ὅτι ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εἶχεν ἐπιστρέψει.

— Κακαὶ εἰδήσεις, Βάλτερ, μοὶ εἶπεν· εἶνε αἱ χείρισται ἐξ ὅσων ἀνέμενον νὰ μοὶ φέρῃς. Ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ μοὶ εἴπῃς;

— Ἔχω κἄτι νὰ σοὶ ἐγχειρίσω, ἀπήντησα δίδων πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν ἣν μοὶ παρέδωκεν ὁ κύριος Καϋρλ.

Ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ἐπιγραφῆς τῆς ἐπιστολῆς τὸ βλέμμα καὶ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὸν χαρακτῆρα.

— Γνωρίζεις ποῖος σοῦ γράφει; τὴν ἠρώτησα.

— Τὸν γνωρίζω δυστυχῶς πάρα πολύ, ἀπήντησεν. Ὁ γράφων μοι εἶνε ὁ κόμης Φόσκος!..

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολήν. Ἐνῷ ἀνεγίνωσκε, τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὰς παρειάς της, καὶ οἱ ὀφθαλμοί της ἐξήστραψαν ὑπὸ ἀγανακτήσεως, ὅτε μοὶ τὴν διεβίβασε διὰ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ γνῶσιν αὐτῆς.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶχεν ὡς ἀκολούθως:

Ἐνδίδω εἰς ἔντιμον αἴσθημα θαυμασμοῦ, ἔντιμον καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς, ὦ ἔξοχε Μαριάννα, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἡσυχίας σας καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀποτείνω ἁπλῶς ὀλίγας λέξεις παρηγορίας.

Μὴ φοβῆσθε τίποτε!

Ἐπωφελήθητε τῆς θαυμαστῆς φρονήσεως, δι' ἧς εἴσθε ἐκ φύσεως πεπροικισμένη καὶ ζήσητε τοῦ λοιποῦ ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς μονώσεως. Προσφιλεστάτη καὶ ἀξιοθαύμαστος γύναι, μὴ ἐπισύρητε ἐφ' ὑμῶν τὴν δημοσιότητα. Ἡ ἐγκαρτέρησις εἶνε ὑψίστη ἀρετή· ἐγκαρτερήσατε! Ὁ ἥρεμος καὶ πρᾶος βίος τῆς οἰκογενειακῆς ἑστίας ἔχει θέλγητρα, ἀδιακόπως ἀνανεούμενα· ἀπολαύσητε αὐτῶν! Αἱ θύελλαι τοῦ βίου παρέρχονται ἀδλαβεῖς ἄνωθεν τῶν ἡσύχων καὶ ἀπομεμονωμένων κοιλάδων· κατοικήσατε, προσφιλὴς δεσποινίς, εἰς τὰς ἀπομεμονωμένας κοιλάδας.

Πράξατε τοῦτο καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι οὐδὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε. Καμμία νέα συμφορὰ δὲν θὰ ταράξῃ τὴν εὐαισθησίαν σας, ἥτις εἶνε δι' ἐμὲ πολύτιμος, ὅσον καὶ ἡ ἰδική μου. Δὲν θὰ ἐνοχληθῆτε ποσῶς· ἡ ὡραία τῆς μονώσεώς σας σύντροφος καὶ αὐτὴ ἐπίσης δὲν θὰ καταδιωχθῇ ἐπὶ πλέον Εὗρεν ἤδη αὕτη ἄσυλον ἐν τῇ καρδίᾳ σας, ἄσυλον ἀπαράμιλλον, διὰ τὸ ὁποῖον τὴν φθονῶ, ἀλλὰ τὴν ἀφίνω ἥσυχον.

Μίαν φιλόστοργον προειδοποίησιν θὰ σᾶς ἀποτείνω, πηγάζουσαν ἐκ πατρικῆς προνοίας, πρὶν καταλείπω τὴν εὐχαρίστησιν τοῦ νὰ σᾶς ἀποτείνω τὸν λόγον, καὶ περάνω τὴν παροῦσαν.

Μὴ προχωρήσητε οὔτε κατὰ ἓν βῆμα εἰς τὴν ὁδὸν εἰς ἣν εἰσήλθετε, μὴ κάμητε νὰ διακινδυνεύσῃ κανὲν σπουδαῖον συμφέρον, μὴ ἀπειλήσητε κανένα! Σᾶς ἱκετεύω, μὴ μὲ ἀναγκάσητε νὰ προβῶ εἰς ἐνέργειαν — ἐγὼ ὁ κατ' ἐξοχὴν ἄνθρωπος τῆς ἐνεργείας — ἐνῷ χάριν ὑμῶν ἐπιθυμῶ νὰ μείνω ἀδρανὴς καὶ νὰ περιορίσω τὴν ἀπεριόριστον ἰσχὺν τῆς διανοίας καὶ τῶν ἐπινοημάτων μου. Ἐὰν ἔχητε παρατόλμους φίλους, περιορίσατε τὴν παρακεκινδυνευμένην αὐτῶν ζέσιν. Ἐὰν ὁ κύριος Χαρτράϊτ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν, μὴ ἔλθητε εἰς συγγρώτησιν μετ' αὐτοῦ! Ἐγὼ βαίνω εἰς τὴν ἣν ἐχάραξα ὁδόν, εἰς αὐτὴν δὲ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μὲ παρακολουθεῖ κατὰ βῆμα. Τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ συναντήσω τὸν κύριον Χαρτράϊτ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου δύνασθε νὰ θεωρήσητε αὐτὸν ὡς ἀπολωλότα.

Κάτωθεν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης δὲν ὑπῆρχεν ὑπογραφὴ εἰμὴ ἓν Φ, περικυκλούμενον ὑπὸ ἱερογλυφικῶν στρογγύλων καὶ περιπλόκων. Τὴν ἔρριψα ἐπὶ τῆς τραπέζης μεθ' ὅλης τῆς περιφρονήσεως ἣν μοὶ ἐνέπνεεν.

— Προσπαθεῖ νὰ μᾶς φοβίσῃ, εἶπον, σημεῖον ἀσφαλὲς ὅτι φοβεῖται αὐτός...

Ἡ Μαριάννα ὅμως ὡς γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ ἑρμηνεύσῃ τὴν ἐπιστολὴν ὡς τὴν ἡρμήνευα καὶ ἐγώ. Ἡ αὐθάδης οἰκειότης τοῦ ὕφους τὴν ἐτάραττε τόσον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ διατηρήσῃ τὴν ἀταραξίαν της. Ἀπὸ τοῦ ἀντιθέτου μέρους τῆς τραπέζης μὲ ἔβλεπε σφίγγουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων· ἡ παλαιὰ ζέσις τοῦ ἀδαμάστου χαρακτῆρός της ἔλαμψε πάλιν εἰς τὰς ἐρυθριώσας παρειάς της, εἰς τοὺς σπινθηροβόλους ὀφθαλμούς της.

— Βάλτερ! μοὶ εἶπεν, ἐὰν ἡμέραν τινα αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες περιπέσωσιν εἰς χεῖράς σου, καὶ ἂν ἀναγκασθῆς νὰ φεισθῆς τοῦ ἑνὸς ἐξ αὐτῶν, ἄ! δι' ὄνομα Θεοῦ, μὴ φεισθῆς τοῦ κόμητος!

— Θὰ φυλάξω τὴν ἐπιστολήν του, Μαριάννα, διὰ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν μνήμην μου, ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα...

Ἡ Μαριάννα μὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς, ἐνῷ ἔθετον τὴν ἐπιστολὴν ἐντὸς τοῦ χαρτοφυλακίου μου.

— Ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα!.. ἐπανέλαβεν. Καὶ δύνασαι νὰ ὁμιλῆς περὶ τοῦ μέλλοντος μετὰ τοιαύτης βεβαιότητος, μεθ' ὅσα ἤκουσες εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Καϋρλ, μεθ' ὅσα σοὶ συνέβησαν σήμερον;

— Ἀπὸ σήμερον δὲν ὑπολογίζω πλέον τὸν καιρόν, Μαριάννα. Σήμερον ἠρκέσθην νὰ παρακινήσω ἄλλον νὰ ἐνεργήσῃ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῆς αὔριον δὲν θέλω νὰ ἔχω ἄλλον πράκτορα ἐκτὸς ἐμοῦ.

— Διατί ἀπὸ τῆς αὔριον; τί διανοεῖσαι νὰ πράξῃς;

— Θὰ μεταβῶ εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ-Ἡὰοκ διὰ τῆς πρωϊνῆς ἁμαξοστοιχίας, ἐλπίζω δὲ νὰ ἐπιστρέψω τὴν ἑσπέραν.

— Εἰς Μλπὰκ-οὐάτερ!

— Ναί· ἀφότου ἀνεχώρησα ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Καϋρλ ἔσχον ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν νὰ σκεφθῶ. Ἡ γνώμη του ὡς πρὸς ἓν σημεῖον τοῦ ζητήματος ἐπικυροῖ τὴν ἰδικήν μου. Πρέπει νὰ ἐπιμείνωμεν ἕως τέλους, ἀναζητοῦντες τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ ταξειδίου τῆς Λαύρας. Τὸ μόνον τρωτὸν μέρος τῆς συνομωσίας καὶ ἀναμφιβόλως ἡ μόνη πιθανότης ν' ἀποδείξωμεν ὅτι ἡ Λαύρα ζῇ ἀκόμη, ἐξαρτῶνται μόνον καὶ μόνον ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἡμερομηνίας.

— Ἐννοεῖς βεβαίως, προσέθηκεν ἡ Μαριάννα, ἀνακάλυψιν παρέχουσάν σοι τὰ μέσα ν' ἀποδείξῃς ὅτι ἡ ἀναχώρησις τῆς Λαύρας ὅτε ἀπῆλθεν ἐκ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πάρκ, ἐγένετο μεταγενέστερον τῆς ἡμερομηνίας τοῦ θανάτου της, τῆς ἀναφερομένης ἐν τῷ πιστοποιητικῷ τοῦ ἰατροῦ.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς.

— Καὶ πόθεν εἰκάζεις ὅτι ἡ ἀναχώρησις εἶνε μεταγενεστέρα τοῦ θανάτου; Ἡ Λαύρα οὐδὲν δύναται νὰ μᾶς εἴπῃ περὶ τοῦ καιροῦ, καθ' ὃν διέμεινεν ἐν Λονδίνῳ.

— Ναί, ἀλλ' ὁ διευθυντὴς τοῦ φρενοκομείου σοὶ εἶπεν ὅτι εἰσήχθη εἰς αὐτὸ τὴν 27 Ἰουλίου. Ἀμφιβάλλω ἂν ὁ κόμης Φόσκος ἠδύνατο νὰ φυλάττῃ αὐτὴν ἐν Λονδίνῳ ἀναίσθητον εἰς πάντα τὰ περὶ αὐτὴν συμβαίνοντα ἐπὶ διάστημα μεῖζον τῆς μιᾶς νυκτός. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἡ Λαύρα πρέπει ν' ἀνεχώρησε τὴν 26, ἀφίκετο δ' ἐν Λονδίνῳ μίαν ἡμέραν ὑστερότερον ἀπὸ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου, ἣν ἀναφέρει τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἰατροῦ. Ἂν κατορθώσωμεν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην, θὰ ἔχωμεν ἀσφαλῆ ἀπόδειξιν κατὰ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τοῦ κόμητος.

— Ναί, ναί! τώρα ἐννοῶ!... Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν ἐπιτύχωμεν;

— Ἡ διήγησις τῆς κυρίας Μίτσελσον μοὶ ὑπηγόρευσε δύο πρὸς τοῦτο μέσα, ἅτινα δυνάμεθα νὰ δοκιμάσωμεν. Τὸ πρῶ-

τον εἶνε νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν ἰατρόν, τὸν κύριον Δάουσον, ὅστις βεβαίως γινώσκει ποίαν ἐποχὴν ἐπανέλαβε τὰς ἐπισκέψεις του εἰς Μπλὰκ - οὐάτερ - Πὰρκ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Λαύρας· τὸ δεύτερον δὲ νὰ ἐξετάσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετέβη μόνος περὶ τὴν ἑσπέραν. Γινώσκομεν ὅτι αὐτὸς ἀνεχώρησεν ὀλίγας ὥρας μετὰ τὴν Λαύραν, τοιουτοτρόπως δὲ δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν τὴν ζητουμένην ἡμερομηνίαν. Ὁπωσδήποτε πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἀπόπειρα, ἔχω δὲ σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ τὴν ἐπιχειρήσω αὔριον.

— Ἀλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ἀποτυγχάνεις...Τώρα, Βάλτερ, τὰ πάντα βλέπω σκοτεινά· ἂν ἀπατῶμαι,τότε θὰ γίνω αἰσιόδοξος. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ - Πὰρκ δὲν θὰ εὕρῃς κανένα νὰ σὲ βοηθήσῃ . . . .

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑπάρχουσι δύο ἄνδρες ἐν Λονδίνῳ δυνάμενοι νὰ μοὶ παράσχωσι τὴν συνδρομήν των, ἣν ἀφεύκτως θὰ ἐπιτύχω. — Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ ὁ κόμης. Τὰ ἄτομα, ἅτινα δὲν ἐνέχονται ποσῶς δύνανται κάλλιστα νὰ λησμονήσωσι τὴν ἡμερομηνίαν, αὐτοὶ ὅμως ὡς ἔνοχοι τὴν γινώσκουσιν. Ἐὰν πανταχοῦ ἀποτύχω, θ' ἀποσπάσω διὰ τῆς βίας, διὰ τῶν μέσων ἅτινα θὰ νομίσω καταλληλότερα τὴν πλήρη ὁμολογίαν τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου.

Ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἡ Μαριάννα ἐξήφθη ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ,παραφερομένη ὑπὸ τῶν γυναικείων φιλεκδίκων αἰσθημάτων της.

— Ἄρχισε ἀπὸ τὸν κόμητα! μοὶ εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ καὶ μὲ παράδοξον τρόπον. Πρὸς χάριν μου ἄρχησε ἀπ' αὐτόν!

— Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς Λαύρας, ἀπήντησα, ὀφείλομεν ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ ἐκεῖνον ὅστις παρέχει τὰς περισσοτέρας πιθανότητας ἐπιτυχίας.

Τὸ ἐρύθημα τῶν παρειῶν της ἐξηλείφθη βαθμηδὸν καὶ ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλήν.

— Ναί, εἶπεν ἔχεις δίκαιον· ἦσαν ποταποὶ καὶ ἐλεεινοὶ οἱ λόγοι, οὓς ἐξεστόμισα. Ἀσκοῦμαι εἰς τὴν ὑπομονήν, Βάλτερ, καὶ ἐνίοτε ἐπιτυγχάνω περισσότερον ἢ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς εὐδαιμονίας μου· οὐχ ἧττον ἀπομένει εἰσέτι ἐντός μου μέρος τῆς παρελθούσης μου ὁρμητικότητος, ἐκδηλοῦται δὲ αὕτη ἰδίως ὁσάκις συλλογίζωμαι τὸν κόμητα· τότε ἀναζῇ ὁ εὐερέθιστος χαρακτήρ μου.

— Θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦ ἡ σειρά, τῇ εἶπον· μὴ λησμονῇς ὅμως ὅτι ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν τὰ περιστατικὰ ἐκεῖνα τοῦ βίου του, δι' ὧν δυνάμεθα νὰ τὸν προσβάλωμεν . . .

Καὶ ἐσιώπησα ἐπί τινας στιγμὰς διὰ νὰ τῇ ἀφήσω καιρὸν ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἀταραξίαν της· ἀκολούθως ἐπρόφερα τὴν ἀποφασιστικὴν φράσιν . . .

— Μαριάννα! ὑπάρχει εἰς τὸν βίον τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ σημεῖόν τι ὅπερ ἀμφότεροι γνωρίζομεν . . .

— Ἐννοεῖς τὸ μυστικόν;

— Ναί, τὸ μυστικόν. Μόνον δι' αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ τὸν καθυποτάξωμεν. Ἄλλο μέσον δὲν ἔχω διὰ νὰ τὸν ἐκτοπίσω ἐκ τῆς θέσεως ἥτις ἀποτελεῖ τὴν ἰσχύν του, διὰ νὰ καταστήσω πασιφανῆ τὸ ἀληθὲς αὐτοῦ ποιὸν καὶ τὴν ἀτιμίαν του. Ὁπωσδήποτε καὶ ἂν ἐνήργησεν ὁ κόμης, ὁ σὶρ Πέρσιβαλ συνήνεσεν εἰς τὴν κατὰ τῆς Λαύρας συνομωσίαν, παρακινούμενος ἐξ ἄλλων αἰτίων, ἐκτὸς τῆς φιλοχρηματίας. Δὲν τὸν ἤκουσες λέγοντα πρὸς τὸν κόμητα ὅτι ἐθεώρει τὴν Λαύραν κάτοχον μυστικοῦ, οὗ ἡ ἀποκάλυψις ἀφεύκτως θὰ τὸν κατέστρεφεν; Δὲν τὸν ἤκουσες νὰ λέγῃ ὅτι ἂν τὸ μυστικὸν ὅπερ ἐγίνωσκεν ἡ Ἄννα Κάδερικ ἀπεκαλύπτετο, θὰ κατεστρέφετο αὐτὸς καὶ τὸ μέλλον του;

— Ναί,ναί! τὸν ἤκουσα νὰ λέγῃ πάντα ταῦτα.

— Λοιπόν, Μαριάννα, ἀφοῦ ἀποτύχωσιν ὅλα τὰ λοιπὰ μέσα, θὰ κατορθώσω νὰ μάθω αὐτὸ τὸ μυστικόν. Καὶ σήμερον ἀκόμη κατέχομαι ὑπὸ τῆς παλαιᾶς μου δεισιδαιμονίας.Ἐπιμένω λέγων ὅτι ἡ Λευκοφόρος ἐξάσκει ἀκόμη, ὡς νὰ ἦτο ζῶσα, τὴν ἐπιρροήν της ἐπὶ τῆς ζωῆς ἡμῶν τῶν τριῶν.Τὸ τέρμα εἶνε προωρισμένον καὶ φερόμεθα πρὸς αὐτό· ἀπὸ τοῦ τάφου, ἔνθα ἀναπαύεται ἡ Ἄννα Κάδερικ,ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ μᾶς δεικνύῃ τὸν δρόμον.

Ε'

Ἡ διήγησις τῶν πρώτων ἐκδρομῶν μου εἰς Χαμψίαρ ἔσται ὅσον τὸ δυνατὸν σύντομος.

Ἀνεχώρησα ἐκ Λονδίνου λίαν ἐνωρὶς καὶ οὕτω ἐντὸς τῆς πρωΐας ἀφικόμην εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου Δάουσον. Ἡ συνδιάσκεψίς μας,καθόσον ἀφορᾷ εἰς τὸν κύριον σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου,δὲν ἀπέληξεν εἰς ἀποτέλεσμα ἱκανοποιοῦν με.

Εἰς τὰ βιβλία τοῦ κυρίου Δάουσον ἐσημειοῦτο πότε ἐπανέλαβε τὰς ἐπισκέψεις του εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ· ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμερομηνίας ταύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρισθῇ ἡ προγενεστέρα ἡμερομηνία τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Λαύρας,ἄνευ τῆς ἀπαραιτήτου διὰ τὸν τοιοῦτον ὑπολογισμὸν συνδρομῆς τῆς κυρίας Μίτσελσον, ἣν ἐγίνωσκον ἀνίκανον νὰ μᾶς παράσχῃ τοιαύτην συνδρομήν. Δὲν ἠδύνατο αὕτη νὰ ἐνθυμηθῇ — καὶ τίς ἄλλως τε θὰ ἠδύνατο τοιοῦτό τι ἐν παρομοίᾳ περιπτώσει; —πόσαι ἡμέραι ἀκριβῶς παρῆλθον ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας Κλαΰδ καὶ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν ἐπισκέψεων τοῦ ἰατροῦ. Ἦτο σχεδὸν βεβαία ὅτι ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν ταύτην εἰς τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνέβη, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀνακοινώσεώς της, οὔτε νὰ ὁρίσῃ τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἐκείνης καθ' ἣν ἡ κυρία Κλαΰδ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδῖνον. Οὔτε ἠδύνατο,ἔστω καὶ ὡς ἔγγιστα,νὰ ὁρίσῃ τὸ διάστημα τὸ παρελθὸν ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῆς κυρίας της, μέχρι τῆς παραλαβῆς τῆς ἄνευ ἡμερομηνίας ἐπιστολῆς τῆς κυρίας Φόσκου. Τέλος ὡσεὶ πρὸς συμπλήρωσιν πασῶν αὐτῶν τῶν σοβαρῶν δυσκολιῶν, ὁ ἰατρὸς ἀσθενῶν κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, παρέλειψε νὰ σημειώσῃ,κατὰ τὸ σύνηθες, τὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος καὶ τοῦ μηνὸς καθ' ἣν ὁ κηπουρὸς τοῦ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ ἦλθε διὰ νὰ τῷ διαβιβάσῃ τὴν παραγγελίαν τῆς κυρίας Μίτσελσον.

Ἀπελπισθεὶς ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐπιτύχω συνδρομήν τινα παρὰ τοῦ ἰατροῦ Δάουσον πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ ποθουμένου, ἀπεφάσισα νὰ δοκιμάσω εἰ δυνατὸν νὰ ἐξακριβώσω ἀσφαλῶς τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἀφίξεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ εἰς Νοούλσβαρυ.

Ἀλλ' ἡ κακὴ τύχη, φαίνεται, μὲ κατεδίωκεν! Φθάσας εἰς Νοούλσβαρυ, εὗρον τὸ ξενοδοχεῖον κεκλεισμένον. Εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν τοίχων αὐτοῦ ἦσαν μεγάλαι ἀγγελίαι ἀναγγέλουσαι τὴν προσεχῆ αὐτοῦ ἐκποίησιν. Μοὶ εἶπον ὅτι ἕνεκα τῆς μεγάλης σιδηροδρομικῆς κινήσεως δὲν ἠδύνατο νὰ συντηρηθῇ, διότι τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν ξενοδοχεῖον ἀπερρόφα ὅλην αὐτοῦ τὴν πελατείαν. Τὸ ξενοδοχεῖον λοιπὸν εἰς ὃ κατῆλθεν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ, εἶχε παύσει τὰς ἐργασίας του πρὸ δύο ἑβδομάδων, ὁ δὲ ἰδιοκτήτης αὐτοῦ εἶχεν ἀπέλθει τῆς πόλεως, συμπαραλαβὼν μεθ' ἑαυτοῦ ὅσα ἐκέκτητο, δὲν ἠδυνήθην δὲ νὰ ἐπιτύχω παρά τινος ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς νέας διαμονῆς του. Τέσσαρα ἄτομα πρὸς ἃ ἀλληλοδιαδόχως ἀπετάθην, μοὶ παρέσχον τέσσαρας διαφορετικὰς ἐξηγήσεις περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν σχεδίων τοῦ ἰδιοκτήτου,ἀπερχομένου ἐκ Νοούλσβαρυ.

Μοὶ ἀπέμενον ἀκόμη ὡραί τινες διαθέσιμοι πρὸ τῆς διαβάσεως τῆς τελευταίας διὰ τὸ Λονδῖνον ἁμαξοστοιχίας, ἐνοικιάσας δὲ ἅμαξαν ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ Νοούλσβαρυ, ἐπέστρεψα ἐν Μπλὰκ-οὐάτερ Πὰρκ, προτιθεμένος νὰ ἐρωτήσω τὸν κηπουρὸν καὶ τὸν θυρωρόν. Ἂν καὶ αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ μὲ πληροφορήσωσι, θὰ εὑρισκόμην ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐστερημένος παντὸς μέσου καὶ ἄλλο τι δὲν μοὶ ἀπέμενε παρὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν πόλιν.

Εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς περίπου μιλίου ἀπὸ τοῦ πύργου ἀπέπεμψα τὴν ἅμαξαν, ὁδηγούμενος δὲ ἐκ τῶν πληροφοριῶν ἃς μοὶ ἔδωκεν ὁ ἁμαξηλάτης, διηυθύνθην μόνος πρὸς τὸν πύργον.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσηρχόμην εἰς τὴν κυρίαν ὁδὸν καταλείπων τὴν ἀτραπόν, εἶδον ἄνθρωπόν τινα κρατοῦντα ὁδοιπορικὸν σάκκον, ὅστις βήματι ταχεῖ,προηγούμενος ἐμοῦ, διηυθύνετο πρὸς τὸν οἰκίσκον τοῦ θυρωροῦ. Ἦτο βραχύσωμος, ἔφερεν ἱμάτια μελανά, παλαιὰ καὶ ἐφθαρμένα καὶ πῖλον πλατύγυρον εἰς τὴν κεφαλήν. Ἐξ ὅσων ἠδυνήθην νὰ εἰκάσω, θὰ ἦτο κανεὶς ὑπάλληλος δικηγορικοῦ γραφείου· ἐσταμάτησα ἀμέσως ἐπ' ὀλίγον διὰ ν' ἀφήσω μεγαλειτέραν ἀπόστασιν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ. Δὲν μὲ εἶχεν ἀκούσει καὶ ἐξακολούθησε προχωρῶν, γενόμενος ἄφαντος μακράν,χωρὶς νὰ στρέψῃ ὀπίσω τὴν κεφαλήν. Ὅτε μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν εἰς τὸν περίβολον τοῦ πύργου ἐκύτταζα εἰς τὰ πέριξ ἀναζητῶν αὐτόν, ἀλλ' ἐπὶ ματαίῳ. Εἶχε βεβαίως εἰσέλθει εἰς τὸν πύργον.

Δύο γυναῖκες εὑρίσκοντο εἰς τὸν οἰκί-

σκον. Μία ἐξ αὐτῶν ἦτο ἡλικιωμένη· τὴν ἄλλην ἀνεγνώρισα ἀμέσως ἐκ τῆς περιγραφῆς, ἣν μοὶ εἶχε κάμει περὶ αὐτῆς ἡ Μαριάννα· ἐννόησα ὅτι ἦτο ἡ Μαργαρίτα Πόρτσερ.

Εὐθὺς ἠρώτησα ἐὰν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ εὑρίσκετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰς τὸν πύργον, καὶ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν αὐτῶν ἀπάντησιν, ἐζήτησα πληροφορίας περὶ τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἀπῆλθεν. Ἀλλ' ἀμφότεραι αἱ γυναῖκες δὲν εἴξευρον ἄλλο τι νὰ μοὶ εἴπωσιν εἰμὴ ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει κατὰ τὸ θέρος. Μόνον μειδιάματα ἠλίθια ἠδυνήθην νὰ ἐπιτύχω παρὰ τῆς Μαργαρίτας Πόρτσερ, ἥτις μὲ προσέβλεπε σείουσα τὴν κεφαλήν. Ἡ γραῖα ἦτο νοημονεστέρα, μετά τινας δὲ προσπαθείας ἐξηνάγκασα αὐτὴν νὰ μοὶ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ περὶ τοῦ αἰφνιδίου τρόμου, ὃν ᾐσθάνθη ἕνεκα τῆς περιστάσεως ἐκείνης. Ἐνεθυμεῖτο καλλιστα ὅτι ὁ κύριός της τὴν ἀφύπνισεν αἴφνης τὴν νύκτα, ἐνεθυμεῖτο ἐπίσης ὅτι ἐτρόμαξεν ἐκ τῶν βλασφημιῶν του· ἀλλὰ τὸ νὰ ἐνθυμηθῇ ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν συνέβησαν ταῦτα ἦτό τι, ὡς ἀφελῶς ἔλεγεν ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἀνώτερον τῶν δυνάμεών της.

Ἀπομακρυνθεὶς τοῦ οἰκίσκου, εἶδον τὸν κηπουρὸν ἐργαζόμενον ἐκεῖ πλησίον. Κατ' ἀρχὰς ὅτε τῷ ἀπέτεινα τὸν λόγον, ἐφάνη παρατηρῶν με μετά τινος δυσπιστίας[1], ἀφοῦ ὅμως προέβαλον τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Μίτσελσον καὶ τῷ ἀπέτεινα κολακευτικὸν ὑπαινιγμόν, ἐπείσθη νὰ συνάψῃ μετ' ἐμοῦ συνομιλίαν. Ἀνωφελὲς εἶνε ν' ἀναφέρω τὴν συνδιάλεξίν μας· καὶ ἡ νέα μου αὕτη ἀπόπειρα πρὸς ἐξιχνίασιν τῆς ἡμερομηνίας δὲν ἀπέβη ἐπιτυχεστέρα τῶν λοιπῶν. Ὁ κηπουρὸς ἐνεθυμεῖτο ὅτι εἶχεν ἀναχωρήσει ἐφ' ἁμάξης τὴν νύκτα, *ἐντὸς βεβαίως τοῦ Ἰουλίου, κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαπενθημερίαν ἢ κατὰ τὸ τελευταῖον δεκαήμερον τοῦ μηνός*· ἄλλο τι δὲν ἐγίνωσκεν.

Ἐνῷ συνωμιλοῦμεν ἀκόμη, εἶδον τὸν μελανείμονα ἄνδρα τὸν φέροντα τὸν πλατύγυρον πῖλον ἐξελθόντα τῆς οἰκίας καὶ σταματήσαντα εἰς μικρὰν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν ὅπως μᾶς παρατηρήσῃ.

Ὑποψίαι τινές, ὡς πρὸς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ εἰς Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ μοὶ εἶχον ἤδη ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν, καὶ αἱ ὑποψίαι ἐγένοντο τότε βασιμώτεραι. Ὁ κηπουρὸς δὲν ἠδύνατο—ἢ δὲν ἠθέλησε—νὰ μοὶ εἴπῃ τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπεφάσισα δὲ νὰ ἐξομαλύνω τὸ ζήτημα εἰ δυνατόν, ἀποτεινόμενος καὶ συνομιλῶν μετ' αὐτοῦ. Ἡ ἁπλουστέρα τῶν ἐρωτήσεων, ἣν ὡς ξένος ἠδυνάμην νὰ τῷ ἀποτείνω, ἦτο νὰ πληροφορηθῶ ἂν ἦτο ἐπιτετραμμένον εἰς τοὺς ξένους νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν πύργον. Διηυθύνθην πάραυτα πρὸς αὐτὸν καὶ τῷ ἀπέτεινα τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας καὶ τοῦ ἤθους του οὐδαμῶς ἀμφέβαλα ὅτι ἐγίνωσκε κάλλιστα τίς ἦμην, ἐννόησα δὲ ὅτι ἐπεζήτει νὰ μ' ἐξερεθίσῃ καὶ νὰ προκαλέσῃ ἔριδα μεταξὺ ἡμῶν. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο ἀρκετὰ αὐθάδης, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὸ τοιοῦτο ἀποτέλεσμα, ἂν ἐγὼ δὲν εἶχον σταθερὰν ἀπόφασιν νὰ μείνω ἀπαθής. Ἑπομένως ἀντέταξα ἀδιάσειστον ἀταραξίαν· ἐζήτησα συγγνώμην διὰ τὴν ἀκούσιον *ἀδιακρισίαν* μου — ἣν ἐκεῖνος ἀπεκάλει *ἔγκλημα* — καὶ ἀπῆλθον. Ἡ ἐπὶ τοῦ προκειμένου γνώμη μου ἦτο σαφὴς καὶ ἀκριβεστάτη. Ἀφοῦ ἀνεγνωρίσθην ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Κάϋρλ, εἰδοποιήθη προφανῶς ὁ σὶρ Πέρσιβαλ περὶ τῆς ἐν Λονδίνῳ παρουσίας μου, ἐπέμφθη δὲ ὁ ἄγνωστος εἰς τὸν πύργον ἐπίτηδες, διότι εἶχε προϊδει ὅτι ἀναποφεύκτως θὰ μετέβαινον ὅπως πριβῶ εἰς ἐρεύνας κατὰ τὰ περίχωρα ἐκεῖνα. Ἂν τῷ παρεῖχον ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην ἀφορμὴν ὅπως μὲ καταμηνύσῃ εἰς τὴν δικαστικὴν ἀρχήν, ἡ ἐπέμβασις ταύτης θὰ ἐχρησίμευεν ἀναντιρρήτως εἰς τὸ νὰ ἐμποδίσῃ προσωρινῶς τὰς ἐρεύνας μου καὶ νὰ μὲ ἀποχωρίσῃ ἐπί τινα χρόνον ἀπὸ τῆς Μαριάννας καὶ τῆς Λαύρας.

Ἀνέμενον νὰ μὲ κατασκοπεύσωσι καὶ καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοῦ Μπλὰκ-οὐάτερ-Πὰρκ μέχρι τοῦ σταθμοῦ, ὅπως μὲ κατεσκόπευον καὶ ἐν Λονδίνῳ τὴν προτεραίαν· ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ βεβαιωθῶ ἂν πράγματι μὲ παρηκολούθει τις ἢ ὄχι. Ἴσως ὁ μελανείμων διέθετε πρὸς τοῦτο μέσα ἄτινα ἠγνόουν. Βεβαίως ὅμως ἔμενεν ἀόρατος δι' ἐμέ, ὄχι τόσον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξειδίου μου ὅσον τὴν ἑσπέραν ἐν Λονδίνῳ, ἀφοῦ κατῆλθον εἰς τὸν σταθμόν. Ἐπέστρεψα πεζὸς εἰς τὴν κατοικίαν μας, φροντίσας πρὶν κρούσω τὴν θύραν νὰ διέλθω διὰ τῆς ἐρημοτέρας τῶν περὶξ ὁδῶν, ὅπου πολλάκις ἐστάθην αἴφνης καὶ παρετήρησα ὄπισθέν μου. Εἰς τὴν Κεντρῴαν Ἀμερικὴν ἔμαθα νὰ χρησιμοποιῶ τὸ στρατήγημα τοῦτο κατὰ τῶν δολίων ἐπιθέσεων, ὑφ' ὧν συχνάκις οἱ ἐκεῖ ζῶντες ἀπειλοῦνται· τὸ ἔθετον δὲ εἰς ἐνέργειαν ἐκ νέου πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπόν, ἀλλὰ μετὰ μεγαλειτέρων ἔτι προφυλάξεων ἐντὸς τῆς πεπολιτισμένης μεγαλοπόλεως!

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου οὐδὲν συνέβη τὸ δυνάμενον νὰ ἐκφοβίσῃ τὴν Μαριάνναν. Μοὶ ἀπηύθυνε πολλὰς ἐρωτήσεις περὶ τῆς ἐκβάσεως τῆς ἐκδρομῆς μου, ὅτε δὲ τῇ διηγήθην τὰ διατρέξαντα, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὸν θαυμασμόν, ὃν τῇ προὐξένει ἡ ἀδιαφορία μεθ' ἧς τῇ ἐξέθετον τὴν ἀποτυχίαν πασῶν τῶν μέχρις ὥρας ἐρευνῶν μου.

Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶνε ὅτι ἡ λυπηρὰ ἔκβασις τῆς ἀποπείρας μου δὲν μὲ κατέβαλε ποσῶς. Τὴν ἐπεχείρησα μόνον καὶ μόνον ἐκ καθήκοντος, ἐνδομύχως ὅμως οὐδὲν ἤλπιζον ἀποτέλεσμα. Ἡ ψυχική μου κατάστασις ἦτο τοιαύτη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὥστε ᾐσθάνθην εἶδός τι ἀνακουφίσεως βλέπων ὅτι ὁ ἀγὼν περιωρίζετο πλέον μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ Κλάϋδ, περιωρίζετο εἰς ἁπλῆν ἀντιπαράθεσιν τῶν δυνάμεων ἑκατέρου ἡμῶν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων παρακινούντων με αἰτίων, ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ ἀγαθοτέρων, ἀνεμιγνύετο καὶ τραχεῖά τις ἐπιθυμία ἐκδικήσεως, ὁμολογῶ ὅτι ᾐσθανόμην ἀληθῆ χαρὰν ἀναλογιζόμενος ὅτι ὁ ἀσφαλέστερος τρόπος, ὁ μόνος τρόπος πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν συμφερόντων τῆς Λαύρας, ἦτο νὰ κατορθώσω νὰ ἔχω ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου τὸν ἄθλιον ὅστις τὴν ἐνυμφεύθη.,

Ἂν ἀφ' ἑνὸς ἀναγκάζωμαι ν' ἀναγνωρίσω ὅτι δὲν εἶχα δύναμιν ἐπαρκῆ ν' ἀπαλλάξω τὴν διαγωγήν μου ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν φιλεκδίκων αὐτῶν ὁρμῶν, δύναμαι ἀφ' ἑτέρου ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ νὰ προσαγάγω περὶ ἐμοῦ ἄλλην τινὰ εὐνοϊκωτάτην μαρτυρίαν. Καμμία ἀγενὴς ἰδιοτελὴς ἰδέα ἀφορῶσα εἰς τὰς σχέσεις αἵτινες ἠδύναντο πιθανὸν εἰς τὸ μέλλον νὰ προκύψωσι μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Λαύρας ἢ εἰς ἀτομικὰ καὶ κρυφία κέρδη, ἅτινα ἠδυνάμην ν' ἀρυσθῶ ἐκ τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ, ἀφοῦ ἤθελον κρατῆ αὐτὸν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου, δὲν μοὶ ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν. Οὐδέποτε εἶπον κατ' ἐμαυτόν: Ἂν θριαμβεύσω, μία τῶν συνεπειῶν τῆς νίκης μου ἔσται νὰ καταστήσω τὸν σύζυγόν της ἀνίκανον νὰ μοὶ ἁρπάσῃ εἰς τὸ ἑξῆς τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπῶ. Δὲν ἐσκεπτόμην περὶ αὐτῆς, οὐδ' ἐξήταζον τὸ μέλλον ἐμφορούμενος ἐκ τοιούτων σκέψεων. Αἱ ἀλλοιώσεις, αἵτινες εἶχον μεταβάλλει αὐτὴν ἐξ ὁλοκλήρου σχεδόν, καθίστων τὸν ἔρωτά μου ἀφιλοκερδῆ καὶ τὸν περιώριζον εἰς ἁπλῆν φιλοστοργίαν, εἰς ἐγκάρδιον οἶκτον, οἷον ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ δι' αὐτὴν πατὴρ ἢ ἀδελφός. Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι αἱ ἐλπίδες μου ἐσταμάτων μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν θ' ἀνέκτα πλήρεις τὰς ἠθικὰς καὶ σωματικάς της δυνάμεις. Ὁ μόνος μου πόθος, ἡ μόνη μου ἐλπὶς ἦτο νὰ ἐπανίδω αὐτὴν ὑγιᾶ καὶ εὐδαίμονα ὡς ἄλλοτε, νὰ τὴν ἴδω ῥίπτουσαν ἐπ' ἐμοῦ τὸ ἀγαθόν της βλέμμα, νὰ τὴν ἀκούσω νὰ μοὶ ὁμιλῇ ὡς ἄλλοτε.

Δὲν γράφω τὰς παρούσας γραμμὰς παρακινούμενος ἐκ ματαιοδοξίας. Περικοπαί τινὲς τῆς διηγήσεως θὰ προκαλέσωσι μετ' οὐ πολὺ τὴν κρίσιν τῶν ἄλλων ἐπὶ τῆς διαγωγῆς μου. Δίκαιον λοιπὸν καὶ ἀναγκαῖον εἶνε νὰ ἐκθέσω πρότερον πᾶν ὅ,τι ἀγαθὸν ἢ πονηρὸν ὑπάρχει ἐν ἐμοί.

Τὴν πρωΐαν τῆς ἑπομένης ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου εἰς Χαμψίαρ ἡμέρας, προσεκάλεσα τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, τῇ ἐξέθηκα δὲ τὸ σχέδιόν μου ὅπως τὸ εἶχα μελετήσει, τὸ ἀφορῶν εἰς τὴν προσβολὴν τοῦ μόνου τρωτοῦ μέρους τοῦ βίου τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ.

Ἔπρεπε πρὸ πάντων, διὰ νὰ γείνωμεν κύριοι τοῦ μυστικοῦ, νὰ διευκρινίσωμεν τὸ ἀνεξιχνίαστον ἕως τότε εἰς ὅλους καὶ εἰς ἕκαστον ἐξ ἡμῶν μυστήριον τῆς Λευκοφόρου. Ἠδυνάμεθα ν' ἀποπειραθῶμεν νὰ τὸ ἀνακαλύψωμεν, διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς μητρὸς τῆς Ἄννης Κάδερικ. Ἀλλὰ κανὲν ἄλλο μέσον δὲν εἶχον νὰ πείσω τὴν κυρίαν Κάδερικ νὰ ὁμιλήσῃ ἢ νὰ ἐνεργήσῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐκτὸς ἂν πρότερον δὲν κατώρθουν νὰ ἀνακαλύψω πρὸ παντὸς ἄλλου τοιαῦτα ἢ τοιαῦτα περιστατικά, ἀναγόμενα εἰς τὸν οἰκογενειακόν της βίον, ἅτινα παρὰ μόνης τῆς κυρίας Κλέμεντς ἠδυνάμην νὰ ἐπιτύχω. Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθην, ἐπείσθην ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ ἀρχίσω τὴν

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 72

νέαν μου ἔρευναν, εἰμὴ ἀφοῦ ἤθελον συνομιλήσει μετὰ τῆς πιστῆς φίλης καὶ προστάτιδος τῆς Ἄννης Κάδερικ.

Ὥστε ἡ πρώτη δυσκολία ἦτο ἡ ἀνεύρεσις τῆς κυρίας Κλέμεντς.

Ἡ Μαριάννα, μετὰ τῆς συνήθους αὐτῆς ἑτοιμότητος, μοὶ ὑπηγόρευσε τὸ μέσον δι' οὗ ἠδυνάμεθα νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα διὰ τῆς ἁπλουστέρας καὶ καλλιτέρας ὁδοῦ. Μοὶ προέτεινε νὰ γράψῃ εἰς τὴν μικρὰν παρὰ τὸ Λίμμεριτζ ἔπαυλιν Τὸδδ - Κόρνερ, περὶ ἧς ἄλλοτε ἐγένετο λόγος, διὰ νὰ πληροφορηθῶμεν ἂν κατὰ τοὺς παρελθόντας τελευταίους μῆνας ἡ κυρία Κλέμεντς εἶχεν ἀναγγείλει τι περὶ τὴν κατ' αὐτὴν εἰς τὴν κυρίαν Τόδδ. Οὐδεὶς ἡμῶν ἐγίνωσκε πῶς ἠδυνήθη ἡ κυρία Κλέμεντς ν' ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς προστατευομένης· μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν ὅμως βεβαίως θὰ εἶχεν ἐπέλθει εἰς τὸν νοῦν τῆς κυρίας Κλέμεντς ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀπολεσθεῖσαν νεάνιδα, καὶ νὰ ζητήσῃ περὶ αὐτῆς πληροφορίας ἀποτεινομένη κυρίως εἰς τὸ μέρος ὅπερ ἐγίνωσκεν ὅτι κατ' ἐξοχὴν προὐτίμα, τουτέστι εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λίμμεριτζ. Ἐννόησα πάραυτα ὅτι ἡ πρότασις τῆς Μαριάννας, εἶχε πολλὰς πιθανότητας ἐπιτυχίας· ὅθεν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τῆς ἰδίας ἐκείνης ἡμέρας ἡ Μαριάννα ἔγραψε πρὸς τὴν κυρίαν Τόδδ.

Ἐνῷ ἀνεμένομεν τὴν ἀπάντησιν, παρεκάλεσα τὴν Μαριάνναν νὰ μοὶ διηγηθῇ ὅλας, τὰς λεπτομερείας, ὅσας αὐτὴ εἶχε συνάξει περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ σὶρ Πέρσιβαλ καὶ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς ζωῆς του. Μοὶ διηγήθη τὰ πάντα ὡς ἀδόμενα, εἶχεν ὅμως λόγους νὰ πιστεύῃ ὡς ἀληθῆ τὰ ὀλίγα περιστατικά, ἅτινα ἀνεπιφυλάκτως μοὶ ἀνεκοίνωσεν.

Ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἦτο υἱὸς μονογενής. Ὁ πατήρ του σὶρ Φῆλιξ Κλάϋδ ἐγένετο θῦμα ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του φοβεροῦ δυστυχήματος, ἐξ οὗ ἀπέμεινε διὰ παντὸς παραμεμορφωμένος. Διὰ τοῦτο ἡ νεότης του πᾶσα διέρρευσεν ἐν ἀπολύτῳ σχεδὸν μονώσει. Εὑρίσκων μόνον ἡδονὴν ἐν τῇ σπουδῇ τῆς μουσικῆς, ἐνυμφεύθη τέλος γυναῖκά τινα ἔχουσαν τὰς αὐτὰς ὀρέξεις. καὶ ἥτις ἐφημίζετο ὡς δεδοκιμασμένη καλλιτέχνις. Ἐν νεαρᾷ εἰσέτι ἡλικίᾳ ἐκληρονόμησε τὴν κυριότητα τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ-Πάρκ, ἀφοῦ δὲ καθιδρύθησανὲν αὐτῷ, οὔτε αὐτὸς οὔτε ἡ σύζυγός του προσεκάλεσάν τινα τῶν περιοίκων εἰς τὸν οἴκων των, καὶ οὐδεὶς πάλιν ἐκ τούτων προσεπάθησε νὰ τοὺς πείσῃ νὰ παραιτήσωσι τὸν ἀπομεμονωμένον βίον, ἐκτὸς ἑνὸς καὶ μόνου, ὅστις ὑπῆρξεν ὁλεθρία ἐξαίρεσις, ἦτο δὲ οὗτος ὁ ἐφημέριος τῆς ἐνορίας.

Ὁ ῥηθεὶς ἐφημέριος ἦτο ἡ χειροτέρα ὑπόστασις τοῦ εἴδους τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες πράττουσι τὸ κακὸν χωρὶς νὰ ἔχωσι περὶ τούτου συνείδησιν. Ἀκούσας ὅτι ὁ σὶρ Φῆλιξ περατώσας τὰς σπουδάς του ἀπῆλθε τοῦ Πανεπιστημίου χαίρων φήμην ἐπαναστάτου ὡς πρὸς τὰς πολιτικὰς ἰδέας, συνεπέρανεν εὐσυνειδήτως ὅτι τὸ καθῆκόν του αὐστηρῶς ὑποχρέου αὐτὸν ὅπως προσκαλέσῃ τὸν κύριον τοῦ πύργου νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ν' ἀκούσῃ τὰς ἱερὰς διδαχάς. Ὁ σὶρ Φῆλιξ ὠργίσθη σφόδρα διὰ τὴν παρέμβασιν, τὴν ἐξ ἀγαθοῦ μὲν σκοποῦ προερχομένην, ἀλλ' ἄκαιρον καὶ ἀδιάκριτον, τοῦ ἱερέως, ἀπήντησε δὲ εἰς αὐτὴν δημοσίᾳ μετὰ τόσων χυδαίων ὕβρεων, ὥστε αἱ εἰς τὰ περίχωρα κατοικοῦσαι οἰκογένειαι ἐξεδήλωσαν πρὸς αὐτὸν δι' ἐπιστολῶν τὴν ἀγανάκτησίν των, καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐνοικιασταὶ καὶ ἐργάται τῶν κτημάτων τοῦ Μπλὰκ - οὐάτερ ἐξέφρασαν τὴν δυσαρέσκειάν των μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς αὐτοῖς σφοδρότητος. Ὁ βαρωνέτος ὅστις οὐδόλως ἐκ τῆς ἐν τῇ ἐξοχῇ διαμονῆς, οὐδεμίαν ἔτρεφε στοργὴν πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῷ, ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἐν Μπλὰκ - οὐάτερ κοινωνία δὲν θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὸ ἑξῆς ἄλλην ἀφορμὴν νὰ ἐπιτεθῇ κατ' αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν.

Μετὰ βραχεῖαν διατριβὴν ἐν Λονδίνῳ ἀπῆλθε μετὰ τῆς συζύγου του εἰς τὴν ἠπειρωτικὴν Εὐρώπην, ὁπόθεν οὐδέποτε πλέον ἐπέστρεψαν ἀμφότεροι εἰς Ἀγγλίαν. Διέτριψαν ἐν Γαλλίᾳ ἐπί τινα χρόνον καὶ κατόπιν διαρκῶς ἐν Γερμανίᾳ, ἐξακολουθοῦντες αὐστηρῶς νὰ διάγωσι τὸν αὐτὸν ἀπομεμονωμένον βίον, τὸν καταστάντα ἀναγκαῖον εἰς τὸν σὶρ Φίλικα, ὡς ἐκ τῆς συναισθήσεως τῆς σωματικῆς αὐτοῦ παραμορφώσεως. Ὁ μόνος αὐτῶν υἱὸς Πέρσιβαλ, γεννηθεὶς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀνετράφη αὐτόθι καὶ ἐξεπαιδεύθη ὑπὸ ἰδιαιτέρων διδασκάλων. Κατ' ἀρχὰς ἀπώλεσε τὴν μητέρα του, τὸ δὲ 1825 ἢ 1826 ἀπεβίωσε καὶ ὁ σὶρ Φῆλιξ. Ἅπαξ ἢ δὶς πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης ὁ σὶρ Πέρσιβαλ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν, ἁπλῶς ὡς νέος, περιηγούμενος πρὸς συμπλήρωσιν τῶν γνώσεών του· αἱ μετὰ τοῦ μακαρίτου κυρίου Φαίρλη σχέσεις του ἀρχὴν ἔσχον μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός του. Αἱ σχέσεις αὗται ἐγένοντο τάχιστα στενόταται, ἂν καὶ ὁ σὶρ Πέρσιβαλ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν σπανιώτατα μετέβαινεν εἰς Λίμμεριτζ-Χάουζ. Ὁ κύριος Φριδερῖκος Φαίρλη τὸν συνήντησεν ἅπαξ ἢ δὶς μόνον εὑρισκόμενον μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου· ἀλλ' οὔτε κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχήν, οὐδ' ὑστερώτερον ἐσχετίσθη μετ' αὐτοῦ πολύ. Ὥστε ὁ μόνος πράγματι στενὸς φίλος, ὃν ὁ σὶρ Πέρσιβαλ ἐκέκτητο ἐν τῇ οἰκογενείᾳ Φαίρλη, ἦτο ὁ πατὴρ τῆς Λαύρας.

Αὗται ἦσαν αἱ πληροφορίαι ἃς μοὶ ἀνεκοίνωσεν ἡ Μαριάννα. Ἐξ αὐτῶν οὐδὲν πραγματικὸν ὄφελος ἠδυνάμην νὰ ἀρυσθῶ διὰ τὸ σχέδιον τῆς ἐνεργείας μου, ἔλαβον ὅμως ἀκριβῆ σημείωσιν αὐτῶν, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ μοὶ φανῶσιν ὠφελιμώτεραι εἰς τὸ μέλλον.

Ἡ ἀπάντησις τῆς κυρίας Τὸδδ—διευθυνθεῖσα κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν μας εἰς ταχυδρομικὸν γραφεῖον κείμενον ἀπώτατα τῆς κατοικίας μας—εἶχε φθάσει ἤδη ὅτε παρουσιάσθην νὰ τὴν παραλάβω. Αἱ πιθανότητες, αἵτινες ἕως τότε ἦσαν ὀλίγισται ὡς πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας, ἤρχισαν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' αὐξάνωσιν. Ἡ ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Τὸδδ περιεῖχε τὴν ἀπαρχὴν τῶν πληροφοριῶν, ἃς μετὰ τόσου ζήλου ἐπεζητοῦμεν.

Ἡ κυρία Κλέμεντς ὡς εὐλόγως ὑπεθέσαμεν, εἶχε τῳόντι γράψει εἰς Τὸδδ-Κόρνερ, πρῶτον ὅπως ζητήσῃ συγγνώμην διὰ τὸν ἀπότομον τρόπον μεθ' οὗ ἠναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας τῶν ἐν τῇ ἀγροτικῇ ἐπαύλει φίλων της, τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας καθ' ἣν συνήντησα τὴν Λευκοφόρον εἰς τὸ νεκροταφεῖον τοῦ Λίμμεριτζ, ἀκολούθως δὲ ὅπως ἀναγγείλῃ εἰς τὴν κυρίαν Τὸδδ ὅτι ἡ Ἄννα ἐκ νέου ἐγένετο ἄφαντος καὶ παρακαλέσῃ αὐτὴν νὰ ἐξετάσῃ εἰς τὰ περίχωρα, διότι ἦτο πιθανὸν ὅτι ἡ ταλαίπωρος νεᾶνις εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἐκ νέου εἰς Λίμμεριτζ. Σὺν τῇ αἰτήσει της ἡ κυρία Κλέμεντς ἐφρόντισε νὰ ἐπισυνάψῃ καὶ τὴν διεύθυνσίν της, ὅπως εὐχερῶς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν εἰδοποιήσωσιν ἐν πάσῃ περιπτώσει, τὴν δὲ διεύθυνσιν ταύτην ἀνεκοίνου ἡ κυρία Τὸδδ εἰς τὴν Μαριάνναν. Ἡ κυρία Κλέμεντς κατῴκει εἰς οἰκίαν κειμένην εἰς ἀπόστασιν ἡμισείας ὥρας περίπου ἀπὸ τῆς ἰδικῆς μας.

Ἀπεφάσισα νὰ προβῶ συντόνως εἰς τὰ δέοντα, καὶ τὴν ἐπαύριον μετέβην πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς κυρίας Κλέμεντς. Ἦτο τοῦτο τὸ πρῶτόν μου πρὸς τὰ πρόσω βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἐρευνῶν, αἵτινες τότε πραγματικῶς ἤρχιζον. Ἐντεῦθεν ἄρχεται ἀληθῶς ἡ ἀπεγνωσμένη ἀπόπειρα, εἰς ἣν ψυχῇ καὶ σώματι ἤδη ἀφωσιώθην.

ΣΤ'

Ὁδηγούμενος ἐκ τῆς σημειώσεως τῆς κυρίας Τὸδδ ἀνεῦρον τὴν οἰκίαν, κειμένην εἰς ὁδόν τινα εὐπρεπῆ παρὰ τὸ Γκραίυς-Ἴν-Ρώδ.

Ἔκρουσα τὴν θύραν, κατῆλθε δὲ ἡ κυρία Κλέμεντς αὐτοπροσώπως καὶ μοὶ ἤνοιξεν. Ἐφαίνετο μὴ ἐνθυμουμένη με ποσῶς καὶ μὲ ἠρώτησε τί ἐζήτουν. Τῇ ὑπενθύμησα τὴν συνάντησίν μας ἐν τῷ νεκροταφείῳ τοῦ Λίμμεριτζ κατόπιν τῆς μετὰ τῆς Λευκοφόρου συνδιαλέξεώς μου, προνοήσας νὰ τῇ ἀνακαλέσω εἰς τὴν μνήμην ὅτι κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς ἰδίας Ἄννης Κάδερικ, ἐγὼ ἤμην ὁ συνδραμὼν αὐτὴν εἰς τὴν ἐκ τοῦ φρενοκομείου ἀπόδρασίν της καὶ ὁ ἀποκρύψας αὐτὴν ἀπὸ τοὺς διώκτας της. Εὐθὺς μετὰ τοὺς πρώτους μου λόγους ἀνεμνήσθη τῶν περιστατικῶν ἅτινα τῇ ἀνέφερον καὶ μὲ εἰσήγαγεν εἰς αἴθουσαν, ἀνυπόμονος οὖσα νὰ μαθῇ ἂν ἔφερον πρὸς αὐτὴν εἰδήσεις περὶ τῆς Ἄννης Κάδερικ.

Μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ τῇ ὁμολογήσω πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, χωρὶς νὰ τῇ ἐκθέσω ἐν λεπτομερείᾳ πάντα τὰ εἰς τὴν συνομοσίαν ἀναφερόμενα περιστατικά, ἅτινα ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ περιέλθωσιν εἰς γνῶσιν ξένου ἀτόμου. Ἑπομένως ἦτο ἀπαραίτητον ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ μὴ τῇ ἐμπνεύσω ματαίας ἐλπίδας, ἀφ' ἑτέρου δὲ νὰ τῇ ἐξηγήσω ὅτι σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεώς μου ἦτο ν' ἀνακαλύψω τίς ἦτο πράγματι ὁ αἴτιος τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ἄννης Κάδερικ καὶ τίς ἔ-

φερε τὴν εὐθύνην. Προσέθηκα ὡσαύτως, ὅπως ἀπαλλαγῶ πάσης τύψεως συνειδότος εἰς τὸ μέλλον, ὅτι δὲν εἶχον τὴν ἐλαχίστην ἐλπίδα περὶ ἀνευρέσεως αὐτῆς καὶ ὅτι πιθανὸν δὲν ἐμέλλομεν πλέον νὰ τὴν ἐπανίδωμεν ζῶσαν· ὅτι δὲ ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ πρὸ πάντων ἐπεθύμουν ἐγκαρδίως νὰ προκαλέσω τὴν τιμωρίαν τῶν δύο ἀνδρῶν οὓς ὑπώπτευον ὅτι ἐκ συστάσεως ἐνήργησαν νὰ σύρωσιν αὐτὴν εἰς παγίδα, καὶ οἵτινες ἐκτὸς τούτου ἠδίκησαν καὶ ἐμὲ καὶ ἄλλα ἄτομα ὑπὲρ ὧν ἐδιεφερόμην.

Διὰ τῆς ἐξηγήσεώς μου ταύτης ἄφινον πάντη ἐλευθέραν τὴν κυρίαν Κλέμεντς νὰ κρίνῃ ἂν μὲ ὅλην τὴν ἀντίθεσιν τῶν παρακινούντων ἡμᾶς αἰτίων δὲν ἦτο κοινὸν τὸ συμφέρον μας καὶ ἂν εἶχε δυσκολίαν τινὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ μου, παρέχουσά μοι πρὸς διευκόλυνσιν τῶν ἐρευνῶν μου ὅσας ἠδύνατο πληροφορίας.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ κατ' ἀρχὰς ἐφάνη συγκεκινημένη καὶ τεταραγμένη, ὥστε δὲν ἐννόει ἀκριβῶς πᾶν ὅ,τι τῇ ἔλεγον. Μὲ διεβεβαίωσεν ὅμως ὅτι χάριν τῶν εὐεργεσιῶν ἃς προσέφερον εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ ἦτο κατὰ πάντα πρόθυμος νὰ μή μοι ἀποκρύψῃ οὐδὲν ἐξ ὅσων ἐγίνωσκεν· προσέθετεν ὅμως ὅτι ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὸ πνεῦμα λίαν ἕτοιμον, οὐδὲ τὴν ἕξιν νὰ λαλῇ πρὸς ξένα ἄτομα, θὰ τὴν ὑποχρέωνον ἂν τὴν ἐβοήθουν καὶ τὴν ὡδήγουν ἐγώ, ὑποδεικνύων αὐτῇ τὸ σημεῖον ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐπεθύμουν ν' ἀρχίσῃ.

Γινώσκων ἐκ πείρας ὅτι ἡ καλλιτέρα καὶ σαφεστέρα διήγησις ἣν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ παρ' ἀτόμων, ἥκιστα συνειθισμένων εἰς τὴν κατάταξιν τῶν ἰδεῶν των εἶνε ἡ ἀρχομένη ἐκ τῶν ἀπωτάτων σημείων, καθὸ ἀπαλάττουσα τοὺς διηγουμένους τῆς ἀνάγκης τοῦ ν' ἀνατρέχωσιν ἑκάστοτε, κατὰ τὸν ῥοῦν τῆς διηγήσεως, εἰς προγενέστερα σχετικὰ περιστατικά, εἶπον εἰς τὴν κυρίαν Κλέμεντς νὰ μοὶ διηγηθῇ τὰ συμβάντα ἀπὸ τῆς ἐκ Λίμμεριτζ ἀναχωρήσεώς της· ἀφοῦ δ' ἤρχισεν ἐκεῖθεν, τὴν ὡδήγησα διὰ σαφῶν καὶ ἀποτελεσματικῶν ἐρωτήσεων νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγένετο ἄφαντος ἡ Ἄννα.

Ἰδοὺ κατ' οὐσίαν αἱ πληροφορίαι ἃς ἠδυνήθην παρ' αὐτῆς νὰ ἐπιτύχω.

[Ἕπεται συνέχεια].

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον].

Ἡ Γερτρούδη ὅμως εἶχεν ἤδη παρατηρήσει τὸ αἴτιον τῆς φαινομένης ταύτης ἀμελείας τῶν φυλάκων ἡμῶν· εὐρεῖα λίμνη ἔβρεχε τοὺς πρόποδας τῶν τειχῶν τοῦ πύργου· ἐφρουρούμεθα, λοιπόν, ὑπὸ δέκα ποδῶν βάθους ὕδατος.

Οἱ ὀφθαλμοί μου, προσηλωθέντες εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης, ἀνεγνώρισαν οἰκεῖον αὐτοῖς τοπεῖον· ἐνόησα ὅτι ἐκρατούμεθα εἰς τὸν πύργον Βωζέ, εἰς τὸν ὁποῖον πολλάκις, ὡς εἶπον, εἶχον ἔλθει μετὰ τοῦ πατρός μου καὶ ὅπου, πρὸ μηνός, εἶχον μετενεχθῆ, μετὰ τὸν θάνατον τῆς δυστυχοῦς Δάφνης.

Ὁ πύργος ἀνῆκεν εἰς τὸν δοῦκα δ'Ἀνζιοῦ.

Τότε, ὡς φωτισθεῖσα ὑπὸ ἀστραπῆς, ἐνόησα τὰ πάντα.

Ἠτένισα τὴν λίμνην μετὰ θανασίμου εὐχαριστήσεως ὡς τελευταῖον καταφύγιον κατὰ τῆς βίας, κατὰ τῆς ἀτιμώσεως.

Ἐπανεκλείσαμεν τὸ παράθυρον. Ἐρρίφθην ἐνδεδυμένη ἐπὶ τῆς κλίνης μου, ἡ δὲ Γερτρούδη ἐπὶ ἀνακλίντρου καὶ ἐκοιμήθη παρὰ τοὺς πόδας μου.

Ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν, αἴρουσα δὲ τὴν φοβερὰν ὄψιν τοῦ τοπείου, τὴν ὁποίαν προσέδιδεν αὐτῷ τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἐβεβαίωσε τοὺς φόβους μου· ἡ φυγὴ ἦτο ἀδύνατος, ἄνευ ἐξωτερικῆς συνδρομῆς· πόθεν ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἡ συνδρομὴ ἐκείνη;

Περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, ἔκρουσαν εἰς τὴν θύραν μου· ἔσπευσα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Γερτρούδης καὶ εἶπον αὐτῇ, ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπιτρέψῃ ν' ἀνοίξωσιν.

Εἰσῆλθον οἱ τῆς προτεραίας ὑπηρέται ἡμῶν, οἵτινες ἀπεκόμισαν τὸν δεῖπνον, τὸν ὁποῖον οὐδ' εἴχομεν θίξει, καὶ ἔφερον τὸ πρόγευμα.

Ἡ Γερτρούδη ἀπηύθυνεν αὐτοῖς ἐρωτήσεις, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ἀπήντησαν, ἀλλ' ἐξῆλθον.

Ἐγὼ ἐπανῆλθον τότε εἰς τὸν θάλαμόν μου· ἐκ τῆς ἐν τῷ πύργῳ Βωζὲ διαμονῆς ἡμῶν καὶ ἐκ τοῦ φαινομένου σεβασμοῦ, μεθ' οὗ προσεφέροντο πρὸς ἡμᾶς, ἐνόησα τὰ πάντα. Ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιοῦ μὲ εἶδεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου δὲ Μονσορὼ καὶ ἠράσθη ἐμοῦ· ὁ πατήρ μου, προειδοποιηθείς, ἠθέλησε νὰ μὲ σώσῃ τῶν καταδιώξεων, ἀπομακρύνων με τοῦ Μεριδόρ· προδοθεὶς ὅμως εἴτε ὑπό τινος ὑπηρέτου, εἴτε ὑπὸ δυσμενοῦς τύχης, μάτην ἔλαβεν ἐκείνας τὰς προφυλάξεις, ὥστε ἐνέπεσα εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχε πειραθῆ νὰ μὲ ἀποσπάσῃ.

Ἐνδοῦσα εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς Γερτρούδης, ἔπιον ποτήριον γάλακτος καὶ ἔφαγον ὀλίγον ἄρτον.

Ἡ πρωΐα κατηναλώθη εἰς τὴν μελέτην σχεδίων φυγῆς. Οὐχ ἧττον, εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν βημάτων ἀφ' ἡμῶν, ἠδυνάμεθα νὰ βλέπωμεν λέμβον μετὰ τῶν κωπῶν, προσδεδεμένην εἰς τοὺς καλάμους. Βεβαίως, ἐὰν ἐκείνη ἡ λέμβος ἦτο δυνατὸν νὰ περιέλθῃ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἡμῶν, αἱ δυνάμεις μου, ὑπερηρεθισμέναι ἐκ τοῦ τρόμου καὶ συνενούμεναι μετὰ τῶν φυσικῶν δυνάμεων τῆς Γερτρούδης, ἤθελον ἀρκέσει νὰ σώσωσιν ἡμᾶς τῆς αἰχμαλωσίας.

Καθ' ἅπαν τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς πρωΐας, οὐδὲν ἐτάραξεν ἡμᾶς. Παρέθεσαν ἡμῖν γεῦμα, ὡς εἶχον παραθέσει τὸ πρόγευμα· ἐξησθενημένη ἐκ τῆς ἀσιτίας, παρεκάθησα εἰς τὴν τράπεζαν, ὑπηρετουμένη ὑπὸ τῆς Γερτρούδης. Αἴφνης ὅμως, κόψασα τὸν ἄρτον μου, ἀνεκάλυψα μικρὸν γραμμάτιον.

Ἠνέῳξα αὐτὸ ἀνυπομόνως καὶ ἀνέγνωσα τὰς ἑπομένας ὀλίγας λέξεις.

«Εἷς φίλος ἐπαγρυπνεῖ ἐφ' ὑμᾶς. Αὔριον θέλετε λάβει εἰδήσεις ἐκ μέρους αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρός σας.»

Εὐνόητος ἡ χαρά, ἣν ἠσθάνθην· ἡ καρδία μου ἔπαλλε νὰ διαρρήξῃ τὸ στῆθός μου. Ἐπέδειξα τὸ γραμμάτιον εἰς τὴν Γερτρούδην. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας παρῆλθεν ἐν προσδοκίᾳ καὶ ἐλπίσιν.

Ἡ δευτέρα νὺξ διέρρευσεν ἐπίσης ἥσυχος ὡς ἡ πρώτη· ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος, τὴν ὁποίαν προσεδόκων ἐναγωνίως, μὴ ἀμφιβάλλουσα, ὅτι ἔμελλον νὰ εὑρῶ ἐντὸς τοῦ ἄρτου μου δεύτερον γραμμάτιον. Δὲν ἠπατώμην· τὸ γραμμάτιον εἶχεν ὡς ἑξῆς:

«Τὸ ἀπαγαγὸν ὑμᾶς πρόσωπον φθάνει εἰς τὸν πύργον Βωζὲ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς νυκτός· τὴν ἐννάτην ὅμως ὁ ἐπαγρυπνῶν ἐφ' ὑμᾶς φίλος θέλει εἶναι ὑπὸ τὰ παράθυρα ὑμῶν μετ' ἐπιστολῆς τοῦ πατρός σας, ὅστις θέλει συστήσει ὑμῖν ἐμπιστοσύνην, τὴν ὁποίαν, ἄνευ τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἠθέλετε ἴσως παράσχει αὐτῷ.

«Καύσατε τὸ παρόν.»

Ἀνέγνωσα πολλάκις τὸ ἐπιστόλιον, εἶτα δ' ἔκαυσα αὐτό, κατὰ τὴν ἐντολήν. Ὁ γραφικὸς χαρακτὴρ μοὶ ἦτο πάντη ἄγνωστος καὶ ὁμολογῶ, ὅτι ἠγνόουν πόθεν ἠδύνατο νὰ προέρχηται ἡ ἐπιστολή.

Ἡ Γερτρούδη καὶ ἐγὼ ἐπεδόθημεν εἰς εἰκασίας· ἑκατοντάκις, κατὰ τὸ διάστημα τῆς πρωΐας, παρετηρήσαμεν ἐκ τοῦ παραθύρου τὰς ὄχθας τῆς λίμνης καὶ τὸ βάθος τοῦ δάσους μήπως ἠδυνάμεθα νὰ διακρίνωμέν τινα· τὰ πάντα ἦσαν ἔρημα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀπὸ τοῦ γεύματος, ἔκρουσαν εἰς τὴν ἡμετέραν θύραν· τότε τὸ πρῶτον ἐζήτησαν νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὰ δωμάτια ἡμῶν εἰς ἑτέραν ὥραν, πλὴν τῆς τῶν φαγητῶν· οὐχ ἧττον, μὴ δυνάμεναι νὰ κλείσωμεν τὰς θύρας ἔνδοθεν, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιτρέψωμεν τὴν εἴσοδον.

Εἰσῆλθεν ὁ ἀνήρ, ὅστις εἶχεν ἀπευθύνει ἡμῖν τὸν λόγον ἐκ τῆς θυρίδος τοῦ φορείου καὶ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύργου. Δὲν ἠδυνήθην ν' ἀναγνωρίσω τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, διότι ἔφερε προσωπεῖον, ὅτε εἶχεν ὁμιλήσει ἡμῖν ἄλλοτε, πλήν, μετὰ τὰς πρώτας λέξεις, ἀνεγνώρισα αὐτὸν ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς του.

Μοὶ ἐπαρουσίασε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην·

— Πόθεν ἔρχεσθε, κύριε; ἠρώτησα.

— Ἡ δεσποινὶς ἂς λάβῃ τὸν κόπον ν' ἀναγνώσῃ, ἀπεκρίθη, καὶ θέλει ἐννοήσει.

— Δὲν θέλω ὅμως ν' ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν, ἀγνοοῦσα τὸν ἐπιστέλλοντα.

— Ἡ δεσποινὶς εἶναι κυρία νὰ πράξῃ ὡς βούλεται. Ἔχω διαταχθῆ νὰ ἐγχειρίσω αὐτῇ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἑπομένως καταθέτω αὐτὴν πρὸ τῶν ποδῶν της· ἐὰν καταδέχηται νὰ λάβῃ αὐτήν, ἂς τὴν λάβῃ.

Τῷ ὄντι δ' ὁ ὑπηρέτης ἀπέθεσε τὴν ἐπιστολὴν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέπαυον τοὺς πόδας μου, καὶ ἐξῆλθε.

— Τί νὰ πράξω; ἠρώτησα τὴν Γερτρούδην.

Ἐὰν ἐτόλμων νὰ συμβουλεύσω τὴν δεσποινίδα, θὰ ἔλεγον ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν. Ἴσως ἀναγγέλλει κίνδυνόν

τινα, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα ν' ἀποφύγωμεν.

Ἡ συμβουλὴ ἦτο τόσον λογική, ὥστε μετέβαλον γνώμην καὶ ἠνέῳξα τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Βουσὺ ἔρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς διευθύνσεως καὶ ἀνέγνωσε: «Πρὸς τὴν ὡραίαν Ἄρτεμιν Μεριδόρ.»

Εἶτα δὲ παρατηρήσας τὴν νεαρὰν γυναῖκα:

— Ἡ διεύθυνσις αὕτη, εἶπεν, εἶναι γεγραμμένη διὰ χειρὸς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ.

— Ἀ! ἀπεκρίθη μετὰ στεναγμοῦ· λοιπόν, δὲν μὲ ἠπάτα. Εἶτα δ' εἶπε πρὸς τὸν διστάζοντα Βουσύ:

— Ἀναγνώσατε· ἡ τύχη ἀνέμιξεν ἡμᾶς διὰ μιᾶς εἰς τὰ ἰδιαίτατα τοῦ βίου μου, ἑπομένως δέον νὰ μὴ ἔχω πλέον μυστικὰ δι' ὑμᾶς.

Ὁ Βουσὺ ὑπήκουσε καὶ ἀνέγνωσε:

«Δυστυχὴς πρίγκηψ, τὸν ὁποῖον ἡ θεία ὑμῶν καλλονὴ ἔπληξεν εἰς τὴν καρδίαν, προτίθεται, περὶ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας ταύτης, νὰ δικαιολογήσῃ ἐνώπιον ὑμῶν τὴν διαγωγήν του, ἥντινα, ὁ ἴδιος τὸ ἐννοεῖ, οὐδὲν δικαιολογεῖ ἢ ὁ ἀκατανίκητος ἔρως, τὸν ὁποῖον πρὸς ὑμᾶς αἰσθάνεται.

»Φραγκίσκος».

— Ὥστε ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο πραγματικῶς τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ; ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις.

— Φεῦ! ναί, ἀπήντησεν ὁ Βουσύ, εἶναι ἡ ὑπογραφή του.

Ἡ Ἄρτεμις ἐστέναξε.

— Μήπως εἶναι ἧττον ἔνοχος ἢ ὅσον ἐθεώρουν αὐτόν; ἐψιθύρισε.

— Τίς; ὁ πρίγκηψ; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Ὄχι, αὐτός, ὁ κόμης δὲ Μονσορώ.

Τότε ἐστέναξεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξακολουθήσατε, κυρία, εἶπε, καὶ θέλομεν κρίνει τὸν πρίγκηπα καὶ τὸν κόμητα.

— Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη μοὶ ὑπεδείκνυε τὸν κίνδυνον, ὅστις μοὶ καθίστα πολύτιμον τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀγνώστου φίλου.

Ἐπανελάβομεν, λοιπόν, τὰς διὰ τοῦ βλέμματος ἐρεύνας τῶν περιχώρων, ἀλλὰ ματαίως.

Ἡ νὺξ ἐπῆλθε ταχεῖα, διότι διετρέχομεν τὸν μῆνα Ἰανουάριον· τέσσαρες ἢ πέντε ὧραι ἐχώριζον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἀποφασιστικῆς στιγμῆς· περιεμένομεν ἐν ἀγωνίᾳ.

Ἦτο ὡραῖα καὶ εὐδεία χειμερινὴ νύξ, φωτιζομένη ὑπὸ τῆς ἡμισελήνου· ἠνεῴξαμεν τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου τῆς Γερτρούδης, τὸ ὁποῖον θὰ ἐπετηρεῖτο ἧττον ἐπιμελῶς.

Περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν, νέφος ἠγέρθη ἐκ τῆς λίμνης, πλήν, ὃν διαφανὲς ὡς λεπτότατον ὕφασμα, δὲν παρεκώλυε τὴν ὅρασιν ἢ μᾶλλον οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν, ἐθισθέντες εἰς τὸ σκότος, εἰσέδυσαν εἰς ἐκεῖνο τὸ νέφος.

Στερούμενοι παντὸς μέσου πρὸς καταμέτρησιν τοῦ χρόνου, ἠγνοοῦμεν ὁποία ὥρα ἦτο, ὅτε ἐνομίσαμεν, ὅτι εἴδομεν ἐκτὸς τοῦ δάσους σκιάς, αἵτινες ἐφαίνοντο πλησιάζουσαι μετὰ προφυλάξεως, κρυπτόμεναι ὄπισθεν τῶν δένδρων. Ὑπωπτεύσαμεν, κατ' ἀρχάς, ὅτι μᾶς ἐπλάνα ἡ φαντασία ὅτε ἠκούσαμεν χρεμετισμὸν ἵππου.

— Εἶναι οἱ φίλοι μας, ἐψιθύρισεν ἡ Γερτρούδη.

— Ἢ ὁ πρίγκηψ, ἀπεκρίθην.

— Ὦ! ὁ πρίγκηψ, εἶπεν ἐκείνη, δὲν θὰ ἐκρύπτετο.

Ἡ ἀφελὴς αὕτη σκέψις διεσκέδασε τὰς ὑπονοίας μου.

Ἐδιπλασιάσαμεν τὴν προσοχὴν ἡμῶν.

Εἷς μόνον ἀνὴρ προὐχώρησεν, ὡς μοι ἐφάνη, ἀποσπασθεὶς ὁμίλου ἑτέρων ἀνδρῶν, παραμενόντων ὑπό τινα δένδρα.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἐπλησίασεν εἰς τὴν λέμβον, ἐπέβη αὐτῆς καὶ διηυθύνθη ἐν σιγῇ πρὸς τὸ μέρος ἡμῶν.

Καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, οἱ ὀφθαλμοί μου κατέβαλλον προσπαθείας, ὅπως διασχίσωσι τὸ σκότος.

Ἐνόμισα, κατὰ πρῶτον, ὅτι ἀνεγνώρισα τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καί, βραδύτερον, τοὺς χαρακτῆρας τοῦ κόμητος δὲ Μονσορώ. Ὅτε ἐπλησίασεν εἰς ἀπόστασιν δέκα βημάτων, αἱ ἀμφιβολίαι μου διεσκεδάσθησαν.

Ἐφοβούμην τότε ἐξ ἴσου τὴν βοήθειαν καὶ τὸν κίνδυνον.

Ἔμεινα ἄφωνος καὶ ἀκίνητος εἰς τὴν γωνίαν τοῦ παραθύρου ἵνα μὴ μὲ βλέπῃ. Ὁ κύριος Μονσορώ, ἀφικόμενος ὑπὸ τὸ τεῖχος, προσέδεσε τὴν λέμβον εἰς κρῖκον καὶ εἶδον τὴν κεφαλήν του, ἐμφανισθεῖσαν εἰς τὸ παράθυρον.

Δὲν ἠδυνήθην νὰ συγκρατήσω μικρὰν κραυγήν.

— Ἀ! συγγνώμην, εἶπεν ὁ κόμης δὲ Μονσορώ, ἐνόμιζον ὅτι μὲ περιεμένετε.

— Δῆλα δὴ περιέμενόν τινα, κύριε, ἀπήντησα, ἀλλ' ἠγνόουν ὅτι ἦσθε ὑμεῖς.

Πικρὸν μειδίαμα συνέστειλε τὰ χείλη του.

— Τίς, λοιπόν, ἐκτὸς ἐμοῦ καὶ τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἀγρυπνεῖ ἐπὶ τῆς τιμῆς τῆς Ἀρτέμιδος Μεριδόρ;

— Μοὶ ἐγράψατε, κύριε, ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας, ὅτι ἤρχεσθε ἐκ μέρους τοῦ πατρός μου.

— Ναί, δεσποινίς, διότι δὲν προεῖδον ὅτι ἠθέλετε ὑποπτεύσει τὴν ἐντολήν, τῆς ὁποίας τὴν ἐκτέλεσιν ἀνέλαβον· ἰδοὺ ἐπιστόλιον τοῦ βαρόνου.

Ὁ κόμης μοὶ ἔτεινεν ἓν χαρτίον.

Δὲν εἴχομεν φῶς, ἑπομένως ἐκ τοῦ δωματίου τῆς Γερτρούδης μετέβην εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Γονυπετήσασα δὲ πρὸ τῆς ἑστίας, ἀνέγνωσα, τῇ βοηθείᾳ τῆς λάμψεως τοῦ πυρὸς αὐτῆς, τὰ ἑπόμενα:

«Φιλτάτη μοι Ἄρτεμις!

»Ὁ κόμης δὲ Μονσορὼ μόνος δύναται νὰ σὲ ἀποσπάσῃ ἐκ τοῦ κινδύνου τὸν ὁποῖον διατρέχεις, καὶ ὅστις εἶναι ἀνυπολόγιστος. Ἐμπιστεύθητι, λοιπόν, εἰς αὐτὸν ἐξ ὁλοκλήρου ὡς πρὸς τὸν ἄριστον τῶν φίλων, τὸν ὁποῖον ὁ οὐρανὸς ἐξαπέστειλεν ἡμῖν.

»Βραδύτερον θέλω σοὶ εἴπει ὅ,τι ἐπιθυμῶ ἐκ βάθους καρδίας μου νὰ πράξῃς, ὅπως πληρώσῃς τὴν ὀφειλήν, τὴν ὁποίαν ἀναλαμβάνομεν πρὸς αὐτόν.

»Ὁ ἱκετεύων σε νὰ πιστεύσῃς καὶ νὰ λάβῃς οἶκτον διὰ σὲ καὶ αὐτὸν πατήρ σου.

»Βαρόνος Μεριδόρ».

Οὐδεμία θετικὴ αἰτίασις ὑπῆρχεν ἐν τῷ πνεύματί μου κατὰ τοῦ κ. Μονσορώ, ἡ δ' ἀποστροφή, τὴν ὁποίαν ἠσθανόμην κατ' αὐτοῦ, ἦτο μᾶλλον ὁρμέμφυτος ἢ λελογισμένη. Ἐμεμφόμην αὐτοῦ διὰ μόνον τὸν θάνατον τῆς ἐλάφου, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐλαφρότατον ἀδίκημα διὰ θηρευτήν.

Ἐπέστρεψα πρὸς αὐτόν.

— Λοιπόν; μὲ ἠρώτησε.

— Κύριε, ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν τοῦ πατρός μου· μοὶ γράφει, ὅτι ὑμεῖς εἶσθε ἕτοιμος νὰ μ' ἐξαγάγητε ἐντεῦθεν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ποῦ θέλετε μὲ ὁδηγήσει.

— Ὅπου ὁ βαρῶνος σᾶς περιμένει, δεσποινίς.

— Καὶ ποῦ μὲ περιμένει;

— Εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ.

— Ὥστε θὰ ἐπανίδω τὸν πατέρα μου;

— Ἐντὸς δύο ὡρῶν.

— Ὦ! κύριε, ἐὰν λέγητε τὴν ἀλήθειαν...

Διέκοψα τὴν φράσιν μου, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ὁ κόμης περιέμενε.

— Δύνασθε νὰ ἦσθε βέβαιος περὶ τῆς εὐγνωμοσύνης μου, προσέθηκα μετὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης καὶ ἀσθενοῦς.

— Τότε, δεσποινίς, εἶπεν ὁ κόμης, εἶσθε ἑτοίμη νὰ μὲ ἀκολουθήσητε;

Ἠτένισα ἀνήσυχος τὴν Γερτρούδην, τὴν ὁποίαν προφανῶς δὲν καθησύχαζε τὸ κατηφὲς πρόσωπον τοῦ κόμητος περισσότερον ἢ ἐμέ.

— Σκέφθητε, ὅτι πᾶσα παρερχομένη στιγμὴ εἶνε πολύτιμος δι' ὑμᾶς πολὺ πλέον ἢ ὅσον φαντάζεσθε, εἶπεν ὁ κόμης. Ἐβράδυνον περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ κόμης θέλει εἶναι ἐνταῦθα, ὡς προειδοποιήθητε.

— Οἴμοι! ναί, ἀπεκρίθην.

— Ἐὰν ἐλθῇ, δὲν δύναμαι εἰμὴ νὰ διακινδυνεύσω ὑπὲρ ὑμῶν ἄνευ ἐλπίδος τὴν ζωήν μου, τὴν ὁποίαν νῦν ἐκθέτω εἰς κίνδυνον ἐν τῇ βεβαιότητι νὰ σώσω ὑμᾶς.

[Ἕπεται συνέχεια].

Δμλ.

Η ΠΑΤΡΙΣ ΠΡΟ ΠΑΝΤΟΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.]

Ἡ σκηνὴ τῆς προτεραίας ἐβύθισε τὴν Λουκίαν Βωὲ εἰς πληρεστέραν ἔκλυσιν. Οἱ ἰατροὶ ἐφοβοῦντο μήπως μετὰ τὴν θεραπείαν ταραχθῇ τὸ λογικόν της.

Ἰδοὺ τί εἶνε ἀκόμη ὁ πόλεμος κατὰ τὸν δέκατον ἕνατον αἰῶνα, αἰῶνα τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ!

Οὐχί, ἡ Εὐρώπη ὁλόκληρος δὲν ἔμεινεν ἀπαθής! Μία φωνὴ ὑψώθη, οὐχὶ δι' ἀνωφελῆ προστασίαν, ἀλλ' ἵνα παραμυθήσῃ τὰς συντετριμμένας καρδίας. Μία χεὶρ ἐτέθη πρὸς τὴν τεθλιμμένην πόλιν. Ἡ Ἑλβετία ἦλθε πρὸς βοήθειαν τοῦ Στρασβούργου.

Τὴν 11 Σεπτεμβρίου οἱ ἐπίτροποι τῆς Βασιλείας, τῆς Βάρνης καὶ τῆς Ζυρίχης εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ἡ κοινότης τοὺς περιέμενεν εἰς τὴν πύλην. Τὸ πλῆθος συνεπυκνοῦτο πέριξ αὐτῶν ἵνα τοῖς θλίψῃ τὴν χεῖρα.

— Ζήτω ἡ Ἑλβετία! ἀνέκραζον.

Θέαμα μοναδικόν, ὅπερ ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ! Ἡ ἀδελφότης ἐπεσκέπτετο τὴν δυστυχίαν. Οἱ ἐπίτροποι συγκεκινημένοι δὲν ἠδύναντο νὰ κρύψωσι τὴν λύπην των. Δὲν ἐτόλμων νὰ πιστεύσωσιν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἡ πρὸ αὐτῶν ἀνελισσομένη σκηνὴ ἦτο φοβερωτέρα, φρικωδεστέρα ἐκείνης, ἣν προσεδόκων, κατὰ τὰς ἀφηγήσεις τῶν ἐφημερίδων.

Ἡ κοινότης ὡδήγησε τοὺς ἐπιτρόπους εἰς τὸ Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον, ἔνθα αἱ δημοτικαὶ ὑπηρεσίαι μετηνέχθησαν μετὰ τὴν πυρπόλησιν τοῦ δημαρχείου, καὶ ἠσχολήθησαν ἀμέσως νὰ ὀργανώσωσι συρμοὺς πρὸς μεταφορὰν τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων. Ἡ πρωσσικὴ ἀρχὴ συνῄνεσεν. Ἦτο καιρὸς διὰ τοὺς ἐπιζήσαντας, ἀλλὰ διὰ τοὺς νεκρούς...

Ὁ κ. Φριδὲλ ἐπιτυχὼν ἀδειαν ἀναχωρήσεως διὰ τέσσαρας, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν συνέταιρόν του, ὅστις πρὸ πέντε ἡμερῶν εἶχε καταφύγει μετὰ τῆς θυγατρός του, τῆς κ. Βωμὰν καὶ τῆς Μαρίας, παρὰ φίλῳ τινὶ ἐν τῇ ὁδῷ Dôme.

— Τί θέλετε νὰ κάμω μὲ τὸν χάρτην αὐτόν; ἀπεκρίθη ὁ κ. Βωὲ δεικνύων τὴν δυστυχῆ Λουκίαν, ἥτις τὸν παρετήρει μὲ ὀφθαλμούς, οἵτινες οὐδενὸς ἀντελαμβάνοντο πλέον. Εἶνε πολὺ ἀργά! Ἐὰν ἡ κυρία Βωμὰν θέλῃ νὰ ἐπωφεληθῇ...

— Φεῦ! καὶ δι' ἡμᾶς εἶνε πολὺ ἀργά. Δὲν θὰ ἐγκαταλίπωμεν τὸ Στρασβοῦργον. Τί μᾶς μέλει διὰ τὴν ζωὴν τοῦ λοιποῦ;

— Βλέπετε, φίλε μου, εἶπεν ὁ κ. Βωέ, μὲ λυπηρὸν μειδίαμα. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν πολύ. Φέρετέ την εἰς ὀλιγώτερον ἡμῶν δυστυχεῖς, ἐὰν εὑρίσκητε τοιούτους. Ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς θὰ περιμείνωμεν τὸ τέλος.

Δὲν ἦτο μακράν.

Μία τῶν τιμωριῶν τῆς ἡμετέρας ἐν Στρασβούργῳ καταστάσεως εἶνε ὅτι οὐδὲν ἐγνωρίζομεν, ἢ σχεδὸν οὐδέν, τῶν ἐν ἄλλοις μέρεσι τῆς Γαλλίας συμβαινόντων. Φῆμαι κεναὶ ἀφικνοῦντο μέχρις ἡμῶν, κομίζουσαι εἰδήσεις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπαισίας. Μεταδιβαζόμεναι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αἱ εἰδήσεις αὗται μόλις ἐπιστεύοντο. Ἐν τούτοις αὗται φυσικῶς παρίστων εἰς διορῶντας καθαρώτερον, ὅτι οὐδεμία βοήθεια μᾶς ἐστάλη.

Δὲν γνωρίζομεν, ἀληθῶς εἰπεῖν, τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ καθ' ἕκαστα τῆς καταστάσεως ἢ διὰ τῆς ἀνηκούστου ἀφίξεως ἑνὸς τῶν ἀτρομήτων συμπολιτῶν ἡμῶν, τοῦ κ. Βαλεντίνου. Ἡ αὐτοκρατορία κατεστράφη τὴν 4)16 Σεπτεμβρίου 1871 ἐν Σεδάν. Κληθεὶς ἀπὸ τῆς 5 Σεπτεμβρίου νομάρχης εἰς Στρασβοῦργον ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς ἐθνικῆς Ἀμύνης, ὁ νέος ἡμῶν νομάρχης διῆλθε, μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς του, τὰς γερμανικὰς φάλαγγας. Ἔφθασε δὲ διὰ πράξεως ἡρωϊκῆς, ἥτις θέλει ἀναγραφῆ εἰς τὰς δέλτους τῆς ἱστορίας. Συλληφθεὶς ὡς ἐχθρός, ἐγένετο δεκτὸς διὰ πυροβολισμῶν ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ζουάβων καὶ ὡδηγήθη, ὡς αἰχμάλωτος καὶ ὅλως διάβροχος, εἰς τὸ μέσον τῶν ὀβουζίων, ἅτινα κατέπιπτον πέριξ αὐτοῦ, εἰς σκήνωμά τι ἐν τῷ κήπῳ Λίψ, ἔνθα τὸν ἐκράτησαν κεκλεισμένον μέχρι τῆς ἕκτης τῆς ἑπομένης πρωΐας. Εἶνε δὲ ὁ μόνος, ὅστις κατώρθωσε νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν στρατηγὸν Uhrich καὶ ἠδυνήθη νὰ τῷ παρουσιάσῃ τὸ ψήφισμα, ὅπερ τὸν ἐκάλει νομάρχην τοῦ Κάτω Ῥήνου. Ἠδυνήθη νὰ διατηρήσῃ ἕως ἐκεῖ τὸ ψήφισμα ἐκεῖνο σχεδὸν ἄθικτον, ἐρραμμένον εἰς τὴν χειρίδα του.

Ὁ Βαλεντῖνος περιεπλανήθη ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς 8 Σεπτεμβρίου μέχρι τῆς 19 πέριξ τοῦ Στρασβούργου.

Τὸ Στρασβοῦργον ἐγνώρισε δι' αὐτοῦ τὸ ἀληθὲς τῶν πραγμάτων Ἐὰν ἀπώλετο ἡ νίκη, ὤφειλον ἐν τούτοις νὰ ἀσχολῶνται περὶ τῆς καλῆς ἐκβάσεως καὶ τῆς σωτηρίας τῆς τιμῆς. Ἄλλως τε τί; ἀγνοεῖ ὅτι γάλλος αὐτοκράτωρ, ὁ Φραγκίσκος Α', ἦτο ὁ εἰπὼν τὸ περιώνυμον ἐκεῖνο:

«Πάντα ἀπώλοντο, πλὴν τῆς τιμῆς»;

Ζ'

Τὴν 23 Δεκεμβρίου ἐστάλη πρὸς τὴν Μαρίαν ἐπιστολή τις παρὰ τοῦ Γουλιέλμου, ἣν εἶχε γράψει οὗτος ἐκ Παρισίων τὴν 8 τοῦ αὐτοῦ μηνός Τὴν παρέχομεν τοιαύτην, οἷα τῇ ἐστάλη μὲ τὰς λεπτομερείας καὶ τὰς παρεκβάσεις της. Ὁ Γουλιέλμος ἀναμφιβόλως διώρθωσεν αὐτὴν πολλάκις μέχρις οὗ τὴν ἀντιγράψῃ.

Ἐπιστολὴ τοῦ Γουλιέλμου πρὸς τὴν Μαρίαν.

«Ἐκ Παρισίων, τὴν 8 Δεκεμβρίου 1870.

Ἰδοὺ ἡ εἰκοστὴ ἐπιστολή, ἣν ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ μας σοὶ γράφω, προσφιλής μοι Μαρία, καὶ δὲν ἔλαβον ἀκόμη ἀπάντησιν. Ἡ σιωπὴ αὕτη, ἣν ἐνόουν κάλλιστα, φεῦ! κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ δυστυχοῦς σας Στρασβούργου, ἡ σιωπὴ αὕτη μὲ ταράσσει καὶ μὲ ἐκπλήττει σήμερον. Πρὸ δύο μηνῶν ἡ θέσις ἐκυριεύθη, ὅθεν αἱ ἐπιστολαί μου θὰ ἔφθασαν καὶ θὰ σᾶς ἦτο εὔκολον νὰ μοὶ στείλητε μίαν ἐνθύμησιν. Τί νὰ φαντασθῶ;... Ὦ! ὄχι, προσπαθῶ νὰ ἀποδιώξω τὰς φρικώδεις ταύτας προαισθήσεις. Ὄχι, εἴθε ὁ Θεὸς νὰ μὴ προσθέσῃ τὴν νέαν ταύτην δυστυχίαν εἰς τὰς ἄλλας.

Θὰ νομίζητε, Μαρία, ὅτι δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀναγνώσω ἄνευ φοβερῶν ὀδυνῶν ψυχῆς τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ βομβοβολισμοῦ τοῦ Στρασβούργου; Ὦ! Μαρία, Μαρία, πιστεύσατέ μοι, ὑπέφερα ὅσον καὶ ὑμεῖς.

Πρὸς καιρόν τινα ἐπίστευσα ὅτι θὰ μετεῖχον τοῦ στρατιωτικοῦ σώματος τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Στρασβούργου. Τὸ σύνταγμά μου ἦτο εἰς Wissemburg καὶ εἰς Wœrth. Ὑπηρξεν ἐπὶ στιγμὴν ζήτημα νὰ μᾶς ἑνώσωσι μετὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ στρατηγοῦ Βέρδερ. Ἐφοβούμην μὴ ἴδω τοιοῦτό τι πραγματοποιούμενον.

Μετὰ τὴν ἧττα τοῦ Σεδὰν καὶ τὴν γενναίαν στάσιν τοῦ στρατοῦ τοῦ στρατάρχου Βαζαὶν ὑπὸ τὸ Μέτζ, μᾶς ἐφάνη ὅτι ὁ πόλεμος ἔληξεν Ἡ Γαλλία δὲν εἶχε πλέον στρατούς, ἡ αὐτοκρατορία εἶχε πέσει, ἡ ἐξακολούθησις τοῦ πολέμου ἐφαίνετο ἀδύνατος, ἡ δὲ εἰρήνη ἀναπόφευκτος. Ὅθεν ἡ ἐλπὶς ὅτι ἡ ἀντίστασις θὰ ἐξηκολούθει μᾶς ἐπλήρωσεν ὀργῆς ἀναμίκτου μετὰ θαυμασμοῦ ἀκουσίου διὰ τὸ ἔθνος τοῦτο, κατὰ τοῦ ὁποίου ἡ δυστυχία ἐφαίνετο ἐμφυσῶσα νέαν ἐνέργειαν. Ἡ ἀντίστασις τῶν Παρισίων ἐφαίνετο μωρία. Πῶς τοιαύτη πόλις, ἡ πρωτεύουσα τῆς τρυφῆς καὶ τῆς ἡδονῆς, θὰ συνῄνει νὰ ὑποστῇ τὴν δοκιμασίαν πολιορκίας; Ὅτε, ἀφικόμενοι, εὕρομεν τὰ περίχωρα ἔρημα, τὰς οἰκίας ἐγκαταλελειμμένας, τὰ φρούρια ὡπλισμένα, καὶ ὄπισθεν τῶν προχωμάτων τὸν λαὸν ἕτοιμον νὰ ἀντιστῇ μᾶλλον ἢ νὰ παραδοθῇ, ἠισθάνθημεν εἶδος θρησκευτικοῦ σεβασμοῦ. Ἐὰν συνεβουλεύοντο τοὺς στρατιώτας, ἡ εἰρήνη θὰ εἶχε περαιωθῇ· ἀλλ' οἱ ἀρχηγοί μας δὲν θέλουσι, λέγουσι, νὰ ὑποχωρήσωσιν ἢ μόνον παραδιδομένων τοῦ Μέτζ καὶ τῆς Ἀλσατίας. Μᾶς εἶπον ἐπίσης ὅτι εἴσθε Γερμανοὶ τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν καρδίαν, ὅτι δὲν περιμένετε ἢ περίστασιν εὐνοϊκὴν ἵνα εἰσέλθητε, ὅτι ἡ ἀντίστασις τοῦ Στρασβούργου, τοῦ Μέτζ, τῆς Bitche, δὲν εἶνε ἔργον ἰδικόν σας, διότι σᾶς ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν Γαλλικῶν ἀρχῶν. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω τίποτε. Κατὰ τὴν εἰς τὴν πόλιν σας διαμονήν μου οὐδὲν παρετήρησα τὸ δυνάμενον νὰ δώσῃ χῶρον εἰς τοιαύτην βεβαίωσιν.

Ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον τοὺς Παρισίους, ἔμεινα ἐκθαμβος πρὸ τῆς εἰκόνος ταύτης τῆς ἀληθῶς μαγευτικῆς Ἦτο περὶ τὰ τέλη Σεπτεμβρίου, ὁ καιρὸς ἦτο εὔδιος, ὁ δὲ ἥλιος ἔστιλβε τοὺς χρυσοῦς θόλους τῆς μεγάλης πόλεως! Ὁποῖον μεγαλεῖον! Ὁποία λαμπρότης! Πόσον ὅλα εἶνε μεγαλοπρεπῆ! Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὑπεσχέθημεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τοὺς Παρισίους μετὰ τὸν γάμον μας; Καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι θὰ καταστρέψωμεν πάντα ταῦτα. ὅτι θὰ βομβοβολήσωμεν τὴν θαυμασίαν ταύτην πόλιν!

Περιοδικόν τι τοῦ Βερολίνου ἐδημοσίευσε τὸ σχέδιον τοῦ Στρασβούργου δεικνῦον τὰ πυροπληθέντα τετράγωνα Νομίζω ὅτι ἡ ὁδός σας ὑπέφερε πολύ. Ἀλλ' ἐλάβετε βεβαίως καιρὸν νὰ ζητήσητε καταφύγιον. Λέγουσιν ὅτι πολὺ ὀλίγοι κάτοικοι ἐφονεύθησαν. Ὦ! Μαρία, βεβαιώσατέ με τάχιστα περὶ τῆς τύχης σας καὶ τῆς τῶν ὑμετέρων· ἠξεύρεις πόσον μοὶ εἶνε προσφιλεῖς ἐκεῖνοι, οὓς ἀγαπᾷς.

Εὐτυχὴς ὑπῆρξα μαθὼν ὅτι, ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς Ἑλβετίας, ἐχορήγησαν εἰς πολυαρίθμους οἰκογενείας τὴν ἄδειαν νὰ ἐξέλθωσι τῆς πόλεως· ἴσως ὑπῆρξατε ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προνομιούχων ἐκείνων. Διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως δὲν ἔλαβον παρ' ὑμῶν εἰδήσεις. Ἀλλὰ τώρα θὰ εἰσῆλθετε εἰς Στρασβοῦργον. Γράψατέ μοι, ἔστω καὶ μίαν λέξιν, σᾶς τὸ ζητῶ γονυκλινής.

Ἐγένετο τὴν ἑπομένην φοβερὰ μάχη ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Ματρώνα. Οἱ Γάλλοι διέβησαν τὸν ποταμὸν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Durcot καὶ ἐδοκίμασαν νὰ διαχωρίσωσιν εἰς δύο τὸν στρατὸν τῆς πολιορκίας. Ἀλλά, εἰ καὶ ὑπερανθρώπως ἠγωνίσθησαν, οἱ ὑμέτεροι ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν. Ἡττήθησαν ὡς ἥρωες· εἶνε ὁμολογία, ἣν δὲν διστάζομεν νὰ τοῖς τὴν ἀποδώσωμεν.

Εἶδον πεσόντας πολλοὺς συντρόφους μου, ἀλλ' ἐξῆλθον ὑγιὴς καὶ σῶος ἐκ τῆς συμπλοκῆς.

Ἠχμαλώτισα ἕνα. Μίαν μόνον ἰδέαν εἶχον, νὰ τὸν ἐμποδίσω ἀπὸ τοῦ νὰ φονευθῇ. Εἶνε μικρὸς στρατιώτης, ἔχει ἡλικίαν μικροτέραν τῶν δέκα ἐξ ἐτῶν. Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς διηγηθῶ ἀκριβῶς τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο· μὲ κατέπληξε τόσον, ὥστε ἐνθυμοῦμαι καὶ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα. Ἡττήθη ὡς λέων, τὸ ὅπλον ἦτο μέλαν ἐκ τῆς πυρίτιδος, ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζε νὰ φείδηται τῶν φυσιγγίων του, ὥστε χρόνον τινὰ τῷ ἔλειψαν τὰ πολεμεφόδια. Δύο ὅπλα ἐστράφησαν κατ' αὐτοῦ. Ἐπειδὴ μόνος ἐγνώριζον τὴν γαλλικήν, τῷ εἶπον:

— Πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς, παιδίον μου, δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ κακομεταχειρισθῶμεν ἀνδρεῖον στρατιώτην ὡς ὑμᾶς.

— Εἶσθε ἀγαθὸς ὑμεῖς, μοὶ ἀπεκρίθη, δὲν γνωρίζετε βεβαίως τὸν πατέρα Λωριό.

— Τίς εἶνε ὁ πατὴρ Λωριό;

— Εἶνε ὁ γέρων ἀνάδοχός μου Καίτοι ὀγδοηκοντούτης, ἤθελε λάβει ὅπλα ὡ; ἐγώ.

— Εἶσθε Παρισιανός;

— Ὀλίγον τι, φίλε μου, γέννημα τῆς Chaussée du Maine.

Ἀξιωματικός τις ἐπλησίασεν ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ:

— Λοιπόν, αὐτοὶ οἱ διαβολευμένοι οἱ Παρισιανοὶ δὲν θὰ παραδοθῶσι;

— Νὰ παραδοθῶσι! σκέφθητε καλλίτερον. Δὲν θὰ παραδοθῶμεν ποτέ, ποτέ, ἀκούετε!

— Ἀλλ' ὅταν ἐξαντλήσητε τὰς τροφάς;

— Μπά! ἔχομεν δι' ἔτη. Δυνάμεθα νὰ περιμένωμεν ἀταράχως τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπαρχιακῶν στρατῶν. οἵτινες θὰ μᾶς ἀπελευθερώσωσιν. Ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἄρτος, θὰ τρώγωσι ποντικοὺς διαφόρων μεγεθῶν ἐν ἀνάγκῃ. Διὰ νὰ παραδοθῶσιν ὅμως, οὐδέποτε! Ἐὰν εἰσέλθητε εἰς Παρισίους, πάντες ἀδιακρίτως θὰ κλείσωσι τὰς πύλας. Δύνασθε νὰ τὸ γράψητε εἰς τὴν οἰκογένειάν σας ἐκ μέρους μου.

Ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ κρατήσωμεν τὸν γέλωτα, ὁ μικρὸς στρατιώτης προσέθηκε·

— Σᾶς λέγω προσέτι ὅτι οἱ ὀχετοὶ εἶνε πεπληρωμένοι πυρίτιδος καὶ ὅτι καθὼς εἰσέλθητε εἰς τὴν πόλιν, τὸ πᾶν θὰ ἀνατιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα.

— Εἶσαι παρωργισμένος διαβολάκης, τῷ εἶπεν ὁ ἀξιωματικός μας.

— Δὲν εἶμαι ὁ μόνος, θὰ τὸ ἴδετε!

Ταῦτα πάντα οὐδὲν ἄλλο ἀποδεικνύουσιν ἢ ὅτι ὁ πόλεμος ἐγγίζει εἰς τὸ τέρμα του, καὶ δὲν εἴμεθα ἀναμφιβόλως προωρισμένοι νὰ ἴδωμεν καὶ ἄλλας φρικαλεότητας. Ἀγγέλλετε ἐν τούτοις ὅτι οἱ Γάλλοι θὰ καταλίπωσι τὴν Ἀδρηλίαν ἐσπευσμένως. Τοῦτο θὰ συντελέσῃ ἴσως πρὸς σύναψιν τῆς εἰρήνης.

Ἰδοὺ τὰ Χριστούγεννα πλησιάζουσιν. Ἐνθυμεῖσθε, Μαρία, τὰ Χριστούγεννα τοῦ παρελθόντος ἔτους;

Ὦ! προσφιλής μοι, μόνος ὁ χωρισμός μας θὰ μὲ ἠνάγκαζε νὰ ἐννοήσω τὸ μέγεθος τοῦ ἔρωτος. Ἀσπάσθητε ἐκ μέρους μου ὅλους τοὺς ὑμετέρους: τὸν ἀγαθόν σας πατέρα, τὴν προσφιλῆ σας μητέρα, τὴν μικράν μου Ἐλίζαν, τὸν ἀγαπητόν μοι Αὔγουστον. Πρόσφερε τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν οἰκογένειαν Βωὲ καὶ μὴ λησμονῆτε τὸν

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΝ ΡΑΖΕΝΩΕ.»

F. Diény.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κ. Πρασ. Ἀθήνας. Εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀκατάλληλον.—κ. Ι. Μ. Λευκωσίαν (Κύπρου). Ἐστάλησαν. Δρ. 2 δίδετε τῷ κ. Δ. Πετρίδῃ.—κκ. Β. Μ. Φ. Σπάρτην, Ἀθ. Χ Τρίκκαλα, Κωνστ. Ζ. καὶ Ἀγ. Δ. Σύρον, κυρίαν Ξανθὴν Χ., Σπ. Π. Σ, Γ. Β., Α. Α. καὶ Δ. Κ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθησαν.

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» πωλοῦνται:

Ὁ Α τόμος τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ἀντὶ δραχ 5 διδιεμένος 7.

Φύλλα τοῦ Α' καὶ Β' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Τὰ «Δύο Λίκνα», μυθιστορία Αἰμιλίου Ῥισεδούρ, τόμοι 4, ἀντὶ δρ 2, [ἐλευθ. ταχυδρ. 2, 20.]

«Τὰ 500,000,000 τῆς Ἑνδῆς Ἠγεμονίδος, μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν, λεπτὰ 60.

«Ἀπομνημονεύματα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως», ὑπὸ Φωτάκου, ὑπασπιστοῦ τοῦ Κολοκοτρώνη, δρ. 1 [ἐλευθ. Ταχ. 1.20].

ΑΘΗΝΗΣΙ.— ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ» ΟΔΟΣ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3.